'Η βία εἶναι ἡ μαμὴ κάθε παλιᾶς κοινωνίας ποὺ κυοφορεῖ μιὰ καινούργια.
ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ

Η ΜΑΜΗ

'Αριθμὸς φύλλου 12
10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1971
Τιμή : μισὸ μάρκο

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ»

ΤΟ ΧΟΥΝΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΑΛΛΑΖΕΙ ΜΟΡΦΗ

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ: ΠΙΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

'Επιστρατεύονται τεχνοκράτες καὶ «εἰδικοὶ»

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ καὶ ἀνασχηματισμὸς τῆς χούντας σὲ μιὰ καθ' ὅλα «ἀξιοπρεπῆ» «δυτικοῦ τύπου» κυβέρνηση μὲ ὑπουργοὺς «εἰδικοὺς ἐπὶ τῶν θεμάτων ἐπιστήμονες» καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξη τμήματος τῶν πρώην πολιτικῶν, δὲν μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ παρὰ μόνο σὰν τὸ ἀποτέλεσμα μιὰ ὁλόκληρης διαδικασίας συναλλαγῆς μεταξὺ ἀμερικάνων, χούντας, βιομηχάνων καὶ πολιτικῶν.

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ περίοδο πλέον ἦταν προκλητικὰ ἀνοιχτὴ ἡ ἐπέμβαση τῶν ἀμερικάνων στὸ πολιτικὸ πᾶρε - δῶσε ποὺ προετοίμαζε τὸ ἑπόμενο βῆμα. Μὲ τὴν δικαιολογία τῆς διακοπῆς ἢ ὄχι τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας, ὁ Τάσκα γίνεται ὁ ἐπίσημος μεσολαβητὴς μεταξὺ χούντας καὶ πρώην πολιτικῶν καὶ ἀναλαμβάνει τὸ «βαρὺ πυροβολικὸ» (Ράλλη, Καραμανλῆ, βασιλιᾶ, Κανελλόπουλο κλπ.) ποὺ ἔχει «ἠθικοὺς» δισταγμοὺς νὰ ἔρθει σὲ ἀπ' εὐθείας συναλλαγὴ μὲ τὴ χούντα. Παράλληλα ὁ ἴδιος ὁ Παπαδόπουλος κάνει σειρὰ ἐπαφῶν, συζητήσεων καὶ συννενοήσεων μὲ πολιτικοὺς «μεσαίας τάξεως» ἢ καὶ μὲ «οὐδέτερους εἰδικοὺς» (τὸ τῆς μόδας ἐπάγγελμα «τεχνοκράτης»). Βασική του προσπάθεια εἶναι νὰ πεισθοῦν ὅτι τὰ ἀντιλαϊκὰ μέτρα ποὺ ἔπαιρνε μέχρι τώρα ἡ χούντα, ἦταν ἀναγκαῖο νὰ παρθοῦν ἀπὸ μιὰ πιὸ «ἀντιπροσωπευτικὴ» κυβέρνηση.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ, ἐνῶ ἀρχικὰ τὰ πιστωτικὰ μέτρα ποὺ πῆρε ἡ χούντα (περιορισμὸς τῶν πιστώσεων τῶν ἐμπορικῶν τραπεζῶν γιὰ νέες ἐπενδύσεις) εἶχαν ξεσηκώσει τοὺς βιομήχανους, τελευταία, σὲ ἄρθρο του ὁ πρόεδρος τοῦ 'Εμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ 'Επιμελητηρίου 'Αθηνῶν (Ναυτεμπορικὴ 25)8)71), ἐπισημαίνει τὴν ἀναγκαιότητα αὐτῶν τῶν μέτρων μετὰ ἀπὸ τὴν τελευταία κρίση τοῦ δολλαρίου καὶ τὶς συνέπειές της στὴν ἑλληνικὴ οἰκονομία (ἰσοζύγιο πληρωμῶν, πληθωρισμός). 'Ο περιορισμὸς τῶν πιστώσεων συνοδεύτηκε καὶ ἀπὸ ἄλλα ἀντεργατικὰ μέτρα ποὺ ἀποκορύφωμά τους ἦταν ὁ θεσμικὸς νόμος περὶ ἐργατικῶν σωματείων καὶ τὸ ἀσφαλιστικό. Μὲ τὸ ἀσφαλιστικὸ ἡ χούντα προσπαθεῖ βάζοντας στὸ χέρι τὶς εἰσφορὲς ὅλων τῶν ἐργαζομένων (προβλέπει καὶ αὔξηση), νὰ περιορίσει στὸ ἐλάχιστο τὴν συμμετοχὴ τοῦ Κράτους στὴν κοινωνικὴ ἀσφάλιση καὶ ἔτσι ἀνενόχλητα νὰ μπορεῖ νὰ ξοδεύει γιὰ νὰ συντηρεῖ τὸν στρατό, τὴν ἀστυνομία, τοὺς χαφιέδες. Τελικὰ ἐπειδὴ θορυβήθηκαν μὲ τὴν αὐθόρμητη ἀντίδραση τῶν ἐργαζομένων (ἀναγκάστηκαν ἀκόμα κι' αὐτοὶ οἱ 'Εργατοπατέρες νὰ διαμαρτυρηθοῦν), ἀνέβαλαν γιὰ λίγο τὴν ἐφαρμογή του, καὶ ὁ «εἰδικὸς» (Μπερνάρης), ἀνέλαβε τὴν παραπέρα προώθησή του.

'Απ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀλισβερίσι καὶ ἀπὸ τὴν κοινή τους διαπίστωση ὅτι μόνον συντονισμένη καὶ ἄγρια ἐπίθεση στοὺς ἐργαζόμενους μποροῦσε νὰ δώσει μιὰ προσωρινὴ διέξοδο στὰ προβλήματά τους, προσδιορίστηκε καὶ ἡ σημερινὴ μορφὴ τῆς χουντικῆς κυβέρνησης.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ 'Εργασίας παύει πιὰ νὰ εἶναι ὁ «ἐνδιάμεσος» μεταξὺ καπιταλιστῶν καὶ ἐργαζόμενων καὶ γίνεται κομμάτι τοῦ νέου ὑπερκολοσσοῦ τοῦ ὑπ. 'Εθνικῆς Οἰκονομίας. Ἔτσι κάθε μέτρο ποὺ παίρνεται λ.χ., στὸ ὑφυπουργεῖο Βιομηχανίας θὰ ἔχει καὶ τὸ ἀντίστοιχό του συμπληρωματικὸ μέτρο στὸ ὑφυπ. 'Εργασίας. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ περνάει ὁ συνδετικὸς κρίκος καὶ ἀπὸ τὰ τέσσερα ὑφυπουργεῖα. Συγχρόνως ἡ βασικὴ κυβερνητικὴ πολιτικὴ καθορίζεται ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὁμάδα ὑπουργῶν (Κυβερνητικὸ Πολιτικὸ Συμβούλιο), ποὺ βάζει κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχό της καὶ ὅλες τὶς νέες ἐπιτροπές καὶ συμβούλια (εἶναι ἡ πλειοψηφία στὴν 'Επιτροπὴ Οἰκον. 'Υποθέσεων, Νομισματικὴ 'Επιτροπή, Συμβούλιο 'Εθνικῆς 'Αμύνης). Παράλληλα ὑπάρχει καὶ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ὑφυπουργῶν, γενικῶν γραμματέων καὶ «εἰδικῶν συμβούλων» ποὺ ἀπὸ τὴν μιὰ ἐξασφαλίζουν τὴν «ὑπεύθυνη» μελέτη καὶ ἐφαρμογὴ τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη γίνονται τὰ ἐξιλαστήρια θύματα γιὰ τυχὸν μέτρα ποὺ δημιουργοῦν «ἐπικίνδυνες» διαφωνίες.

(Χαρακτηριστικὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Δουβαλόπουλου ποὺ ἡ κυβέρνηση «ἀνεγνώρισε» ὅτι δὲν ἦταν εἰδικὸς γιὰ τὸ ἀσφαλιστικό).

Η ΑΜΕΣΟΤΕΡΗ δὲ καὶ στενότερη σύνδεση τῆς ἐπαρχίας μὲ τὸ Κέντρο, μέσω τῶν 7 ὑφυπουργῶν, ἐπαρχιακῶν διοικητῶν, δίνει τὴν δυνατότητα ἀπὸ τὴν μιὰ νὰ γίνεται πιὸ συντονισμένη ἐκμετάλλευση τῶν διαφόρων περιοχῶν (φτηνὰ ἐργατικὰ χέρια), καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ ἐλέγχεται καὶ καταπιέζεται κάθε περιορισμένη τοπικὰ ἀντίδραση.

Μαζὶ μ' αὐτὰ ἄλλαξε καὶ τὸ ὕφος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. 'Ο λόγος του στὴ Θεσσαλονίκη ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ προηγούμενων λόγων ἀστῶν πολιτικῶν. Μετρημένος ἀντικομμουνισμός, ὑποσχέσεις περὶ οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, μερικὲς νότες περὶ κοινοβουλίου καὶ συντάγματος, ὡς καὶ τὰ πιστοποιητικὰ κοινωνικῶν φρονημάτων ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ καταργήσει.

Σ' ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ τὶς ἐξελίξεις οἱ ἀντιπολιτευόμενοι τῶν 'Αθηνῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν γνωστὴ τετράδα (Μαῦρος, Κανελλόπουλος, Παπασπύρου, Ζίγδης), ἀρχίζουν καὶ προσαρμόζονται. Τώρα πιὰ οὔτε συζήτηση γίνεται γιὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1968. Σιωπηρὰ ἀποδεκτό. Ὅλη τους ἡ προσπάθεια πιὰ συγκεντρώνεται στὸ νὰ πείσουν τοὺς ἀμερικάνους νὰ συμπεριληφθοῦν στὸ ἑπόμενο στάδιο... ἔστω καὶ μὲ ἐκλογές...

Μ. Χ.

Τὸ δολλάριο πέφτει ἀλλὰ πληρώνουν καὶ πάλι οἱ ἐργάτες

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ, στὶς 15 Αὐγούστου, τῆς ἀπόφασης τῶν ΗΠΑ νὰ πάψουν νὰ ἀνταλλάσσουν τὸ δολλάριο μὲ χρυσό, κορυφώθηκε ἡ διαδικασία ἀνοιχτῆς ἀποσύνθεσης τοῦ διεθνοῦς νομισματικοῦ συστήματος. 'Απὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ὑποτίμησης τῆς ἀγγλικῆς λίρας (Νοέμβριος 1967) ἡ μιὰ κρίση διαδέχεται τὴν ἄλλη: Διπλὴ ἀγορὰ χρυσοῦ τὸ Μάρτη τοῦ 1968, ὑποτίμηση τοῦ φράγκου τὸν Αὔγουστο τοῦ 1969, ἀνατίμηση τοῦ μάρκου τὸν 'Οκτώβρη τοῦ 1969, «κυμαινόμενο» μάρκο τὸν Μάη τοῦ 1971...

Τελικά, παρ' ὅλες τὶς κατὰ καιροὺς «θαυματουργές» λύσεις τῶν ἀστῶν «ἐγκεφάλων» — διπλὴ ἀγορὰ χρυσοῦ, εἰδικὰ τραβηχτικὰ δικαιώματα ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Νομισματικὸ Ταμεῖο κλπ. — τὸ μοιραῖο ἐπῆλθε: Τὸ δολλάριο εἶναι ἐπίσημα ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ μόνο.

ΑΠΕΡΓΙΑΚΟΣ ΑΝΑΒΡΑΣΜΟΣ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Σελ. 3

Σ' ΟΛΟ ΑΥΤΟ τὸ διάστημα, καὶ ἐνῶ ἡ παραγωγὴ εἶναι στάσιμη ἢ πέφτει σ' ὅλο τὸν ἀναπτυγμένο τομέα τοῦ καπιταλισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀνεβαίνει συνέχεια ἡ ἀνεργία, τεράστια ποσὰ — δεκάδες δισεκατομμύρια δολλάρια — «παίζονται» στὶς διάφορες διεθνεῖς χρηματαγορές, καθὼς οἱ καπιταλιστὲς κυνηγοῦν μὲ τὴν νομισματικὴ κερδοσκοπία τὰ κέρδη, ποὺ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ πετύχουν στὴν παραγωγή. 'Ο παραλογισμὸς τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος βρίσκεται στὸ ἀποκορύφωμά του.

ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΠΟΥ ἀνήγγειλε ὁ πρόεδρος Νίξον γιὰ νὰ «πατάξει» τοὺς κερδοσκόπους καὶ νὰ «προστατέψει» τὸν ἀμερικάνο ἐργαζόμενο ἔχουν ἀκριβῶς τὴν ἀντίθετη προοπτική:

- ΣΤΟΥΣ ΜΕΝ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΟΥΣ — ποὺ δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τὶς τεράστιες διεθνοῦς πεδίου ἀμερικανικὲς ἐπιχειρήσεις — προσφέρει φορολογικὲς ἀπαλλαγές, «κίνητρα» γιὰ ἐπενδύσεις κλπ. Συνολικὰ 6,8 δισεκατομμύρια δολλάρια, τὸ μεγαλύτερο «μπουναμᾶ», ποὺ ἔχει προσφέρει ποτὲ κυβέρνηση στοὺς καπιταλιστές!.
- ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ πάγωμα μισθῶν, περικοπὴ στὶς δημόσιες δαπάνες γιὰ κοινωνικὴ πρόνοια, ἀπολύσεις δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ., δηλαδὴ τὴν πιὸ λυσσαλέα ἐπίθεση ποὺ δέχτηκαν ποτὲ ἐργατικὰ εἰσοδήματα.
- ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ, ὁ δασμὸς 10% ποὺ ἐπέβαλε ὁ Νίξον στὶς ἀμερικανικὲς εἰσαγωγές, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνας φόρος πάνω τόσο στὴν ἀμερικανικὴ ἐργατικὴ τάξη — δεδομένου ὅτι τὸ κόστος ζωῆς στὶς ΗΠΑ θὰ αὐξηθεῖ, ἀφοῦ οἱ εἰσαγωγὲς θὰ ἀκριβήνουν — ὅσο καὶ στοὺς ἐργάτες τῶν ἄλλων καπιταλιστικῶν χωρῶν — ὅπου ἡ ἀνεργία θὰ αὐξηθεῖ, γιατὶ ἡ παραγωγὴ θὰ μειωθεῖ, μιᾶς καὶ οἱ ἐξαγωγὲς τους στὶς ΗΠΑ θὰ ἀκριβήνουν..

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ σημεῖο, ἐξ ἄλλου, βρίσκεται καὶ τὸ οὐσιαστικὸ ἐπίκεντρο ὅλων αὐτῶν τῶν διεθνῶν συζητήσεων περὶ ἀνατιμήσεων, ὑποτιμήσεων, χρυσοῦ, «διπλοῦ ἐλέγχου», κλπ.: Οἱ καπιταλιστικὲς κυβερνήσεις ἀναζητοῦν τὸν καλλίτερο τρόπο γιὰ νὰ μοιραστοῦν τὰ βάρη τῆς συντονισμένης ἐπίθεσης, ποὺ ἔχουν ἀρχίσει ἐνάντια στοὺς ἐργάτες στὶς χῶρες τους. Μεγάλη ἀνατίμηση τοῦ γιὲν ἢ τοῦ μάρκου, λ.χ. σημαίνει ὅτι οἱ γιαπωνέζοι ἢ γερμανοὶ καπιταλιστὲς θὰ ἀναλάβουν τὴν μεγαλύτερη εὐθύνη νὰ αὐξήσουν περισσότερο τὴν ἐκμετάλλευση τῶν ἐργατῶν στὴν 'Ιαπωνία ἢ τὴ Γερμανία, ἀπ' ὅτι οἱ Ἄγγλοι στὴν 'Αγγλία κλπ.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, καὶ ὅσο κρατάει αὐτὴ ἡ «φιλικὴ διαφωνία», ἡ κρίση ἔχει τὴν προοπτικὴ νὰ ὀξύνεται μὲ ἀκόμη πιὸ ταχὺ ρυθμό: ἡ χαώδης κατάσταση, ποὺ ἐπικρατεῖ στὶς χρηματαγορὲς μὲ τὴν ἀβεβαιότητα, ποὺ συνδέεται μὲ τὰ «κυμαινόμενα» νομίσματα ἐμποδίζει τὶς διεθνεῖς συναλλαγές, τὸ ἐμπόριο καὶ τὶς ἐπενδύσεις καὶ ξαπλώνεται ἔτσι στὸ παγκόσμιο πιστωτικὸ καὶ χρηματιστικὸ σύστημα. Μὲ ἄλλα λόγια οἱ ἀνάγκες τῶν καπιταλιστῶν γιὰ ὅλο καὶ πιὸ ἔξαλλα ἀντεργατικὰ μέτρα αὐξάνονται — τὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατόπεδα θὰ ξεχωρίζουν ὅλο καὶ πιὸ φανερά...

Π. Θ.

ΤΟ ΚΡΙΣΙΜΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ τῶν τελευταίων ἑβδομάδων στὰ πολιτικά μας πράγματα ἔχουν ξαναφέρει τὴ συζήτηση πάνω στὸ θέμα τῆς «μετεξέλιξης» τοῦ χουντικοῦ καθεστῶτος στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητας. Σὲ τελικὴ ἀνάλυση πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια τὴ συζήτηση γύρω ἀπὸ τὸ τί εἶναι ἡ χούντα: μιὰ ἀπομονωμένη δράκα «ἐπίορκων» ἀξιωματικῶν — ὅπως θέλει νὰ τὴ φαντάζεται ἕνα κομμάτι τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ ἡ παραδοσιακὴ «ἀριστερὰ» — ἢ ἡ σημερινὴ μορφὴ καὶ συνέχιση τοῦ μηχανισμοῦ, ποὺ λέγεται ἑλληνικὸ κράτος, καὶ ποὺ διαφεντεύει τὸν τόπο γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀστικῆς τάξης; 'Ο ὅλος προσανατολισμὸς τοῦ κινήματος στρέφεται γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Γι' αὐτὸ εἶναι κρίσιμης σημασίας νὰ κυριαρχήσει μέσα στὸ κίνημα ἡ ἐπαναστατικὴ ταξικὴ θεωρία γιὰ τὴ φύση τῆς χούντας. Ὄχι βέβαια γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ δίνουμε μὲ εὐκολία τὸν α΄ ἢ τὸν β΄ χαρακτηρισμὸ (φασιστική, βοναπαρτιστικὴ κ.λ.π.), ἀλλὰ γιὰ νὰ μπορέσει τὸ κίνημα νὰ χαράξει τὴν ἀνεξάρτητη πολιτική του τακτική.

∴

Η ΑΠΟΥΣΙΑ μιᾶς τέτοιας — κυριαρχικῆς στὸ κίνημα — θεωρίας εἶναι σήμερα ὁλοφάνερη καὶ καταστροφική. Καὶ δὲν ὀφείλεται στὴν «ἀνικανότητα» τῆς «ἡγεσίας» τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου κομματιοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀλλὰ στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀνάπτυξη μιᾶς τέτοιας θεωρίας — καὶ τῆς ἀντίστοιχης ἐπαναστατικῆς πρακτικῆς — μέσα στὸ κίνημα ἀντιστρατεύεται ἄμεσα τὴν ἴδια τὴν ὕπαρξη τοῦ ρεφορμιστικοῦ Κ.Κ.Ε. Γι' αὐτούς, ποὺ ἔχουν βαλθεῖ νὰ «ἐξυγιάνουν» τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ προσφέροντας τὴν ὑποταγὴ τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στὰ καπιταλιστικὰ συμφέροντα σὰν ἐγγύηση τῆς «ὁμαλῆς» λειτουργίας του, ἡ ταξικὴ ἀνάλυση τοῦ ἀστικοῦ κράτους εἶναι ἀπαράδεχτη. Ὅσο γιὰ τοὺς «ἀντιστασιαζόμενους» ἀστοὺς πολιτικούς, ποὺ τὸ Κ.Κ.Ε. σφιχταγκαλιάζει, οὔτε στὸν ἑαυτό τους δὲν τολμοῦν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἡ χούντα ἐκφράζει τὰ συμφέροντα τοῦ κυρίαρχου κομματιοῦ τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ ὄχι αὐτοί. Ἔτσι, ὅλοι μαζύ, καταφεύγουν στὶς ἀστυνομικὲς ἀναζητήσεις τῆς προέλευσης καὶ τῶν προοπτικῶν τῆς χούντας στὰ ὑπόγεια ἢ στὰ σαλόνια πρεσβειῶν στὴν 'Αθήνα, τὴν Οὐάσιγκτον ἢ τὴ Λισσαβῶνα.

∴

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ, ὅμως, πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ ἀλλοῦ: οἱ ἀνάγκες τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν 'Ελλάδα καὶ ὁ τρόπος ποὺ ἡ χούντα ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὲς — νὰ τί καθορίζει τὴ «μετεξέλιξη». Τὴ στιγμή, ποὺ ἡ χούντα προχωρεῖ σὲ μέτρα, ὅπως ὁ θεσμικὸς νόμος περὶ ἐργατικῶν σωματείων ἢ τὸ προσχέδιο τοῦ ἀσφαλιστικοῦ, μέτρα ποὺ ἦταν τὸ ὄνειρο κάθε προηγούμενης ἀστικῆς κυβέρνησης, ὁ χωρὶς ταξικὰ αἰτήματα «ἀντιχουντισμὸς» ἰσοδυναμεῖ μὲ παράδοση ἄνευ ὅρων.

Ἡ τελευταία ἀναδιάρθρωση τῆς χούντας, ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ συσπειρώσει ἀκόμα πιὸ ἐνεργὰ ἕνα κομμάτι τῆς ἀστικῆς τάξης γύρω της, δείχνει ὅτι ἡ ταξικὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ στὸ ἄμεσο μέλλον θὰ βαθαίνει — ἀντίθετα μὲ τὴν «πλατειὰ ἀντιχουντικὴ ἑνότητα». Καὶ ἡ ἀνεξάρτητη ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης πάνω στὴ βάση τῆς καθημερινῆς σύγκρουσής της μὲ τὰ συγκεκριμένα μέτρα τῆς καπιταλιστικῆς τάξης καὶ αὐτοὺς ποὺ τὰ ἐφαρμόζουν θὰ προβάλει ὅλο καὶ πιὸ καθαρὰ σὰν ἡ μόνη διέξοδος στὸ σημερινὸ βάλτωμα τοῦ κινήματος.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

2ο

Στὴν ἀστικὴ κοινωνία ὁ καλλιτέχνης ἀπομονώνεται γιατὶ ἀρνεῖται τὴ χρυσὴ μετριότητα τῆς ἀστικῆς τάξης, ἀκόμη καὶ ὅταν ταυτίζεται μὲ τὴν ἰδεολογία της, καὶ γιατὶ ἡ κρατοῦσα τάξη τὸν θέλει ἀνεύθυνο (ἀπὸ τὴν τέχνη ἀπαιτεῖ τὴν τέρψιν καὶ ὄχι τὸν προβληματισμό). Ἔτσι ξεκομμένος ἀπὸ τὴν κοινὴ συνείδηση, ἡ τέχνη του ταυτίζεται μὲ τὴν περιπέτεια τῆς ἴδιας του τῆς ὕπαρξης. Συχνὰ ὁ καλλιτέχνης ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τοῦ ἀστικοῦ τρόπου ζωῆς, ὅπως γίνηκε μὲ καλλιτέχνες τοῦ περασμένου αἰώνα καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ τωρινοῦ, π.χ., Ρεμπῶ, Γκωγκέν, Ἀρτώ. Αὐτὴ τὴν ἐπανάσταση τῶν ἀτόμων οἱ ἀστοὶ τὴν προσάρμοσαν στὰ μέτρα τους δημιουργώντας τὸν μύθο τοῦ κολασμένου καλλιτέχνη καὶ καρπώθηκαν τὸ ἔργο τους. Μόνο ὅταν ἡ ἐπαναστατικότητα εἶναι συνειδητή, καὶ ὁ καλλιτέχνης ἑνωθεῖ μὲ τὶς ἐπαναστατικὲς δυνάμεις ποὺ ὑπάρχουν μπορεῖ νὰ ξεπεράσει τὸ σημεῖο ποὺ ταυτίζεται ἡ τέχνη του μὲ τὴ περιπέτεια τῆς ἴδιας του τῆς ὕπαρξης, καὶ ἔχουμε τὸ παράδειγμα ὁρισμένων Μεξικανῶν καλλιτεχνῶν (Ριβέρα, Σικουέϊρος) καὶ τῶν Ρώσων ποὺ προσχώρησαν στὴν ἐπανάσταση τοῦ Ὀκτώβρη.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ Η ΑΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Εἴδαμε ὅτι στὴν ἀστικὴ κοινωνία ὁ καλλιτέχνης εἶναι μιὰ ἀπομονωμένη μονάδα στὸ περιθώριο τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητας. Αὐτὸ γίνεται γιατὶ ἡ κρατούσα τάξη δὲ δέχεται τὴν καλλιτεχνικὴ δημιουργία ἢ τὴν δέχεται μόνο ὅσο μπορεῖ νὰ γίνει καταναλωτικὸ προϊόν. Πιὸ ἁπλά, πέρα ἀπὸ κάθε ἰδεολογικὸ περιεχόμενο πάντα τὸ ἔργο τέχνης γίνεται ἕνα καταναλωτικὸ προϊὸν καὶ μοιραῖα συνδέεται ἡ καλλιτεχνική του ἀξία μὲ τὴν ἐμπορική. (Στοιχεῖο καθοριστικὸ τῆς ἴδιας τῆς ἰδεολογίας, δεδομένου ὅτι οἱ «ἀξίες οἱ αἰώνιες» ποὺ περιέχει ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ τὴν αὔξηση ἢ τὴν πτώση τῶν μετοχῶν στὸ χρηματιστήριο τέχνης). Γιὰ νὰ πετύχει αὐτό, δημιουργεῖ πλασματικὲς ἀξίες, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν λεφτά, καὶ μυθοποιεῖ τὸν καλλιτέχνη, ἀπαλάσσοντάς τον ἀπὸ τὶς εὐθύνες του. Ὁ ἴδιος ὁ καλλιτέχνης, μπαίνοντας στὸ γρανάζι τοῦ χρηματηστηρίου τῆς τέχνης, καταντᾶ νὰ ἀνταλλάξει τὴν καλλιτεχνικὴ δημιουργία μὲ τὴν παραγωγὴ ἐμπορεύματος, κατὰ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἀγορᾶς. Οἱ πλασματικὲς ἀξίες ἀντιπροσωπεύονται μὲ ὑποπροϊόντα (πάντα καταναλώσιμα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν μόδα, ἀφοῦ καὶ τὴ μόδα τὴ δημιουργεῖ τὸ ἴδιο σύστημα ἐμπορίου).

Αὐτὰ τὰ ὑποπροϊόντα κολλακεύουνε τὴν ἀλλοτριωμένη συνείδηση τοῦ κοινοῦ καὶ μάλιστα εἶναι ἀνάλογα γιὰ τὴν κάθε τάξη ἢ στρῶμα κοινωνικό! Ἂν δοῦμε τὶ παίζουν οἱ κινηματογράφοι στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, τὶ παίζουν στὶς γειτονιές, καὶ τὶ στὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο, διαπιστώνουμε ὅτι στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας παίζονται τὰ λεγόμενα «πρωτοποριακὰ» φίλμ, ἢ τὰ «μελὸ ποιότητας», στὶς γειτονιὲς Ἑλληνικὲς ταινίες δῆθεν κοινωνικοῦ προβληματισμοῦ π.χ. «Τὸ ρεμάλι τῆς Φωκίωνος Νέγρη», καὶ στὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο, χοντροκομμένη ἠθογραφία καὶ φάρσα. Φορτώνουν τὴν τέχνη μὲ σοβαροφανῆ ὁρολογία: «Μοντέρνο», «Πρωτοποριακό», κλπ. καὶ ταυτόχρονα δημιουργοῦν συνέχεια νέες μόδες ντυμένες μὲ διάφορες θεωρίες γεμάτες φιλελευθερισμό. Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουμε ἂν δοῦμε τὶ προβάλλεται καὶ βραβεύεται κάθε χρόνο στὰ ἐπίσημα ἢ ἡμιεπίσημα φεστιβὰλ κινηματογράφου καὶ μουσικῆς, καὶ πῶς καθορίζονται οἱ συμμετοχές. Πῶς μέσα ἀπὸ τὶς διάφορες μπιενάλε ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς δημιουργοῦνται οἱ «πρωτοπορεῖες». Τί βραβεύονται ἀπὸ βιβλία κλπ. Βέβαια θὰ ἦταν κουτὸ νὰ ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὅλα τὰ ἔργα ποὺ πηγαίνουν στὰ φεστιβὰλ καὶ τὶς μπιενάλε εἶναι ὁπωσδήποτε κακά. Ἀντίθετα, ἀνάμεσά τους μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ ἔργα πολὺ ἀξιόλογα. Ὅμως τὸ σύστημα λειτουργεῖ ὡς ἑξῆς: Δὲν ταυτίζει τὴν ἐπαναστατικότητα τοῦ ἔργου τέχνης μὲ τὴ νέα συνείδηση τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων καὶ σχέσεων ποὺ γεννᾶ τὴν καινούργια τέχνη (περιεχόμενο - μορφή), ἀλλὰ περιορίζει τὴν ἐπαναστατικότητα σὲ μιὰ ἐκζήτηση μορφῆς ποὺ μένει μόνο στὴν ἐπιφάνεια. Σ' αὐτὸ συμβάλλουν οἱ διάφοροι κριτικοὶ καὶ θεωρητικοὶ τοῦ συστήματος, ποὺ ἐπεξεργάζονται καὶ καθορίζουν τὰ νέα κινήματα τέχνης, ἀκριβῶς ὅπως οἱ μηχανικοὶ σχεδιάζουν τὰ νέα μοντέλα τῆς Φόρντ. Λοιπόν, αὐτοὶ οἱ κύριοι βγάζουν ἀναλύσεις καὶ μανιφέστα ποὺ περιορίζουν τὴν ἐπαναστατικότητα τοῦ ἔργου τέχνης στὴ φόρμα, καὶ σ' ἕνα ἀφηρημένο ἀνθρωπισμό. Κι ἔχουμε μπόλικα παραδείγματα: Τὸ κίνημα τῆς «Πὸπ - Ἄρτ», ποὺ ἀπὸ συγκεκριμένη κοινωνικὴ διαμαρτυρία, τὸ παρουσιάζουν φορμαλιστικὴ ἀντίθεση στὴν ἀφηρημένη τέχνη. Ὁ «ὑπόγειος κινηματογράφος» ἔγινε τὸ πιὸ σὶκ εἶδος ποὺ παίζεται στὶς κινηματογραφικὲς λέσχες, (μέχρι καὶ στὴν Ἀθήνα ὀργανώνει ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ Ἕνωση ἑβδομάδες του) ἐνῶ εἶναι κοινωνικὴ διαμαρτυρία ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἀρνιόταν τὸ κοινωνικὸ κατεστημένο καὶ ζοῦσαν στὸ περιθώριο. Μὲ ἀνάλογη διαδικασία τὸ παλιὸ ρεμπέτικο τραγοῦδι (τραγοῦδι ποὺ ἀναπτύχθηκε στὶς πόλεις, ἀνῆκε βασικὰ στὴν πιὸ καταπιεσμένη ἐργατικὴ τάξη καὶ τὰ πιὸ χαμηλὰ στρώματα τῆς κοινωνίας), ἔφτασε νὰ γίνει σήμερα χτῆμα μιᾶς σνομπίστικης ψευτοδιανόησης, ἐνῶ τὴν τάξη ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκε σήμερα ταΐζουν ὑποπροοϊόντα καὶ κακὲς μιμήσεις ἰνδικῆς ἢ ὁποιας ἄλλης παραγωγῆς. Ἔτσι νοθεύουν κινήματα οὐσιαστικά. Τὸ σύστημα ἔχει μεγάλη ἐπιτηδειότητα. Ἀπὸ δυσφήμηση καὶ παραποίηση μέχρι ἐξαγορὰ γιὰ νὰ φτάσει ὣς τὴ βία, ἀνάλογα μὲ τὴν περίσταση καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διαπιστώνει.

Τοῦ Γ. ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(ΤΟ ΤΕΛΟΣ στὸ ἑπόμενο)

περισκοπιο

● ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ κυκλοφορεῖ στὴν Ἀθήνα (ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Κείμενα») ἕνα καινούργιο βιβλίο τοῦ Γιάννη Σκαρίμπα μὲ τίτλο «Ἡ Ἀλήθεια γιὰ τὸ 21». Βοηθούμενος ἀπὸ τὴν πλαστικότητα τοῦ προσωπικοῦ του στύλ καὶ μὲ μιὰ θαυμαστὴ σὲ τόλμη ἀθυροστομία, ὁ γνωστὸς συγγραφέας ἐπιχειρεῖ νὰ τοποθετήσει στὰ σωστὰ κοινωνικά της πλαίσια τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 21 κι ἀποκαλύπτει τὴ βάναυση πλαστογράφησή της ἀπὸ τὴ «σιδερωμένη» Ἱστορία καὶ τοὺς χτεσινοὺς καὶ σημερινοὺς «γλυκομεσονύχτιους πανηγυριστές».

Δείχνει πῶς ὁ λαὸς ξεσηκώθηκε ἐνάντια στὸ «τουρκοπαπαδοκοντζαμπασέϊκο καθεστώς» ἔχοντας ἀντίπαλο στὸν ἐθνικοκοινωνικό του ἀγώνα καὶ τὸ «Ἱερατεῖο» καὶ τοὺς κοντζαμπάσηδες καὶ τοὺς Φαναριῶτες καὶ τοὺς περίφημους «λόγιους τῆς διασπορᾶς», ποὺ κατάφεραν, ὡστόσο, μὲ τὶς ἴντριγκες καὶ τις ξένες ἐπεμβάσεις νὰ «καβαλικέψουν» τὸ νεοαπελευθερωμένο ἔθνος. Χτυπώντας τὴν καπηλεία τῶν ἀγωνιστῶν ἀπὸ τοὺς χτεσινοὺς καὶ σημερινοὺς «πανηγυριστές», ὁ Σκαρίμπας λέει, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, ὅτι ἂν ὁ Ρήγας Φεραῖος ζοῦσε στὶς μέρες τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου θὰ τὸν εἶχε «πιάσει» τὸ Ἰδιώνυμο κι ἂν ζοῦσε μὲ πρωθυπουργὸ τὸν Π. Κανελλόπουλο, σίγουρα θὰ βασανιζόταν στὴν Μακρόνησο...

★

● ΛΕΟΝΤΑΡΙΣΜΟΙ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς...

Προσθέτοντας τὸν δικό του τόνο στὴ γενικὴ κατακραυγὴ γιὰ τὸ χουντικὸ νομοσχέδιο περὶ δημοσιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος, βγῆκε κι ὁ κ. Χρ. Λαμπράκης στὸ κυριακάτικο «Βῆμα» του ὑπογράφοντας ἕνα «παληκαρίστικο» ἀρθρίδιο. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ περιβόητου «Συγκροτήματος» διακήρυξε μὲ στόμφο (ὄχι ὅτι θὰ προφυλάξει τοὺς συντάκτες τῶν ἐντύπων του ἀπ' τὶς ἐξευτελιστικὲς διατάξεις τοῦ χουντικοῦ κατασκευάσματος — ὄχι δά! — ἀλλὰ) ὅτι ὁ ἴδιος θὰ ἀρνηθεῖ νὰ ὑπογράψει ὁποιαδήποτε ... δήλωση νομιμοφροσύνης κλπ. κλπ.

Τζάμπα κορδακίζεται ὁ ἄνθρωπος. Ποιὸς θὰ τοῦ ἀμφισβητοῦσε ποτὲ τὰ «καράτια» τῆς «ἐθνικοφροσύνης» του;

★

✻ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΜΕ «δήλωση» τοῦ Μίκη ἀπὸ τὴν Ε.Ε. τῆς Ρώμης.

«Σὰν πρόεδρος τοῦ ΠΑΜ δηλώνω, ἔχοντας τὴν πεποίθηση ὅτι ἐκφράζω τὴ γνώμη ὅλων τῶν ἀγωνιστῶν, ὅτι δὲν μὲ ἀπασχολεῖ καθόλου τὸ πρόβλημα ἄν τὸ τάδε ΚΚ δ ι ά λ ε ξ ε γιὰ κομματικό του αὐτάδελφο τὴν ὁμάδα Κολιγιάννη. Σὰν κομμουνιστὴς θὰ πῶ: «Τότε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δικός μου αὐτάδελφος! Τότε δὲν τὸν θέλω ἐγώ. Τότε δὲν τὸν ἀναγνωρίζω ἐγὼ σὰν αὐτάδελφο καὶ σύντροφό μου». Καὶ ξεκαθαρίζω μαζί του. Ὅμως σὰν ΠΑΜίτης θὰ πῶ: «Ἐντούτοις ἀναγνωρίζω ὅτι ἀποτελεῖ δύναμη μέσα στὴ χώρα μου. Εἶναι γιὰ μένα μιὰ φ ι λ ι κ ή, μιὰ σ ύ μ μ α χη δύναμη. Καὶ ὀφείλω νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀντίστασης καὶ τοῦ λαοῦ μου. Γιατὶ δὲν ἔχω τὸ δ ι κ α ί ω μ α νὰ μὴ τὴν ἐκμεταλλευθῶ».

Ἡ συνέχεια αὐτῆς τῆς σκέψης, ποὺ ὁ Μίκης τὴν κόβει στὴν μέση, εἶναι: «Σὰν ΕΑΣίτης ὅμως ἔχω ἄλλα νὰ πῶ. Οἱ κυβερνήσεις τῆς δύσης εἶναι κυβερνήσεις μέσα στὴ χώρα τους. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν εἶναι καπιταλιστικὲς ἢ ἐργατικές. Δεξιὲς ἢ Ἀριστερές. Εἶναι μιὰ δύναμη στὴ χώρα τους. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὶ κάνουνε μὲ τοὺς ἐργάτες ἢ τὶ κάνουνε μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς μετανάστες. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι στὰ ἐσωτερικά τους. Εἶναι μιὰ δύναμη ποὺ ἔχω ὑποχρέωση καὶ καθῆκον νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῶ».

Καὶ ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ συγχαροῦμε τὸ Μίκη γιὰ τὴν εἰλικρίνεια του. Μᾶς ἔδωσε μὲ μεγάλη σαφήνεια τὸν ὁρισμὸ τοῦ Ὀπορτουνισμοῦ ποὺ φαίνεται νὰ τὸν θεωρεῖ εὔφυὴ πολιτική. Γιατὶ τὶ ἄλλο ἀπὸ καθαρὸς ὀπορτουνισμὸς εἶναι ὅταν τὸ πρωΐ ξυπνᾶς κομμουνιστὴς καὶ ἀνακαλύπτεις πὼς ἔχεις διαφορὲς μὲ τοὺς ἄλλους κομμουνιστὲς ποὺ τὸ μεσημέρι δὲν ὑπάρχουν γιατὶ ἔγινες Παμίτης καὶ τὸ βραδάκι κοιμᾶσαι σὰν ΕΑΣίτης γιὰ ν' ἀνακολύψεις πὼς δὲν ἔχεις διαφορὲς μὲ κανένα! Ἐκεῖ ὁδηγεῖ ἡ ἀταξικὴ πολιτική. Ἐργάτες καὶ ἀφεντικὰ τὸ ἴδιο. Ὅλα εἶναι καλὰ καὶ ἅγια. Μόνο μικροπαρεξηγήσεις. Καὶ μὲ τὸν κλέφτη κλέφτης καὶ μὲ τὸν ἀγᾶ ἀγᾶς! Μπράβο Μίκη! Καὶ σ' ἀνώτερα!

★

● ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «Πολιτική» καὶ στὸ ὄργανο τῆς Ἐργατικῆς Ἐξουσίας «Ἄλλα Νέα» δημοσιεύτηκαν ποιήματα τοῦ Μ. Κατσαροῦ, ἀγωνιστὴ τοῦ ΕΛΑΣ ποὺ πρωτοδημοσιεύτηκαν στὴν Ἀθήνα τὸ 1952. Ὁ Κατσαρὸς τότε ἔγραφε:

Πάψε τοὺς ὕμνους σου ἀστὲ ποιητὴ
  Ἕλληνα Λειβαδίτη γιὰ ἔρωτες
  σπίτια καὶ ἠρεμία
  ὅσο ἀνθρώπινα κι ἂν εἶναι.
Αὔριο θ' ἀναγκαστεῖς νὰ φωνάξεις
  ὅπως ἄλλοτε μαζί μου «θάνατος
  στοὺς τυράννους».
Αὔριο ποὺ ἡ ζωὴ θὰ μᾶς σφίγγει
  θὰ βγεῖς μὲ τὴν κορούλα σου
  στοὺς δρόμους
  γεμάτος ἀπορία μέσα στὶς
  φλόγες καὶ δὲν θ' ἀναγνωρίζεις
  τίποτα.

Ὁ Κατσαρὸς ἦταν ἡ φωνὴ τῆς συνείδησης τῶν μαζῶν ποὺ εἶχαν ἀγωνιστεῖ γιὰ σοσιαλισμὸ καὶ ποὺ ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ μὲ τὴν πολιτικὴ τοῦ ρεφορμισμοῦ μετέτρεπε τὴν ἐπανάσταση σὲ περιστερόνα τῶν ἀστῶν. Φυσικὰ τότε ὁ Μιχάλης Κατσαρὸς εἶχε ὀνομαστεῖ χαφιὲς καὶ προβοκάτορας ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἀριστερὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους ποὺ ἐπιμένουν ἀκόμα καὶ σήμερα νὰ αὐτοονομάζονται κομμουνιστὲς καὶ νὰ ἀγωνίζονται πάλι γιὰ τὸν περιστερῶνα τῆς Ἐθνικῆς Δημοκρατικῆς Ἀλλαγῆς!

Ἕνας καυτός, καυτὸς — Αὔγουστος

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΕΝΑΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ θερμός, λαῦρος— ὁ θερμότερος ἴσως μετὰ τὸ πραξικόπημα. Τὰ γεγονότα διαδέχονται τὄνα τἄλλο καὶ μάλιστα τέτοια, ποὺ ἐπιτρέπουν, ἂν δὲν ἐπιβάλουν, προσδοκίες, λογικὲς προεκτάσεις ἤ, ἔστω, παιγνιδίσματα τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς φαντασίας. Τὸ πολιτικὸ θερμόμετρο συναγωνίζεται τοῦ Κελσίου. Οἱ καλοκαιρινὲς διακοπὲς δὲν ρίχνουν τὸ «τιράζ» τῶν ἐφημερίδων, τὰ ξένα ραδιόφωνα ξαναπόκτησαν ἀκροατές, τὸ πολιτικὸ κουβεντολόϊ δίνει καὶ παίρνει, «ἔγκυρες» πληροφορίες κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, μιὰ νευρικότητα ἀταίριαστη μὲ τὸ ληθαργοτικὸ λιοπῦρι, μιὰ διάχυτη προσμονὴ συχνὰ ἀνέκφραστη ἀπὸ τὸ φόβο μιᾶς ἀκόμη διάψευσης κι ὡστόσο, μιὰ γενικὴ σιγουριά: κάτι θὰ γίνει. Ὅλοι καρτεροῦμε τὶ θὰ πεῖ ὁ Παπαδόπουλος στὴ Θεσσαλονίκη κι οἱ πιὸ τολμηροὶ δὲν δίνουν ζωὴ περισσότερη ἀπὸ ἔξη μῆνες στὴν τέτοιας μορφῆς διακυβέρνηση— κάτι, ὅλοι λέμε, θ' ἀλλάξει...

◎

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ οἱ... Ἀμερικανοί. Κάθε Ἀθηναῖος, κι ὁ πιὸ ἀνυποψίαστος, ξέρει καλὰ τὶ εἰπώθηκε στὴν ἀμερικανικὴ Βουλή, τὴ Γερουσία, τὶς ἐπιτροπὲς κι ὑποεπιτροπές, μιλάει γιὰ τὸν Ρόζενθαλ ὅπως παλιότερα γιὰ τό.... Μπρεδήμα, ξέρει ἀπόξω κι' ἀνακατωτὰ τὶ θέλει νὰ πεῖ ὁ Τάσκα, ὅταν λέει τοῦτο, ἢ τὶ δὲν θέλει νὰ πεῖ, ὅταν λέει τἄλλο. Τὸ συγκρότημα Λαμπράκη, πιστὸ πάντα στὴν ὑπηρεσία τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς προόδου, φροντίζει νὰ μὴ μένει κανεὶς ἀνενημέρωτος, κανείς, ποὺ νὰ μὴ πεισθεῖ ὅτι οἱ «καλοὶ» Ἀμερικανοὶ φαίνεται νὰ τουμπάρουν τοὺς «κακούς», ὅτι ἡ σωτηρία μας ἀπὸ τὴ χούντα θἄναι πάλι ὑπερατλαντική, ὅπως τότε μὲ τὸ μπάρμπα — Σάμ, τὸ σχέδιο Μάρσαλλ καὶ τοὺς «συμμορίτες». Τὸ «Βῆμα», ἐπὶ ἑβδομάδες ὁλόκληρες, ἀφιερώνει τὸ πρῶτο θέμα (συχνὰ «τραβηγμένο ἀπ' τὰ μαλλιά», μιὰ καὶ δὲ βγαίνει εἰδησεογραφικὰ) καὶ ἀτέλειωτα «σεντόνια» στὶς συζητήσεις γιὰ τὸ «ἑλληνικὸ» μὲ πᾶσα λεπτομέρεια. Δὲ χάνει εὐκαιρία γιὰ «σπεκουλάτσια». Περνᾶνε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, γυρίζοντας ἄπρακτοι ἀπ' τὸ Ἀν. Πακιστάν, οἱ δύο ἀνθυποϋπάλληλοι τῆς Γερουσίας, ἁρμόδιοι ἐπὶ θεμάτων προσφύγων, καὶ τὸ «Βῆμα» ἐπιμένει ὅτι εἶναι ἐντεταλμένοι νὰ ἐρευνήσουν τὸ θέμα τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν κρατουμένων. Πρωτοσέλιδα, φωτογραφίες, ἑρμηνεῖες «κατὰ τὸ δοκοῦν». Οἱ ἀνθυποϋπάλληλοι ἦλθαν, δὲν εἶδαν, ἀπῆλθαν — οἱ ἐντυπώσεις ἔμειναν. Ἀλλὰ νὰ κι ἕνας πραγματικὸς ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοὺς «Μαικῆνες» τοῦ Φόρντ, «ἑλληνολάτρης» καὶ συχνός μας ἐπισκέπτης, τοῦ παίρνει συνέντευξη ὁ κ. Κ.Π. ἀπὸ τὸ «Βῆμα», προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσει ὅτι καμιὰ Σ.Ι.Α. καὶ καμιὰ ἀμερικανικὴ κυβερνητικὴ ὑπηρεσία δὲν ἀνακατεύονται μὲ τὶς «μπίζνες» τοῦ ἱδρύματος Φόρντ ὑπὲρ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν τεχνῶν, προαναγγέλλονται οἱ ὑποτροφίες γιὰ φέτος, ἐμεῖς ἐναγωνίως ἀναμένομε τὴ λίστα γιὰ νὰ δοῦμε ἂν περιλαμβάνει καὶ τὸν κ. Κ.Π. — νἄναι, τουλάχιστον, ἄξιος ὁ μισθός του — ἡ λίστα δημοσιεύεται τὴν ἑπομένη, θρηνωδίες, ἀπογοητεύσεις καὶ φθόνος στὸ Κολωνάκι («γιατὶ ὁ Σκούρτης κι ὄχι ἡ Ἀναγνωστάκη ἢ ὁ Μιχαηλίδης;», «γιατὶ ὁ Βούλγαρης κι ὄχι.. ἐγώ», «ὅλ' αὐτὴ ἡ π..... ἡ Κασιμάτη — Μυριβήλη τὰ φταίει» καὶ τὰ τέτοια, δῶσε καὶ μένα μπάρμπα ἐν τῇ μεγαθυμία σου — αὐτά...).

Ἀλλὰ ἡ ἀγωνία μας πραγματική: τὶ θὰ πεῖ ὁ Τάσκα στὸν Παπαδόπουλο;

◎

ΟΙ ΟΙΩΝΟΙ εἶναι καλοὶ φουλάρουμε γιὰ δημοκρατία, ὅρα, δύσπιστε, δίκη «Ρήγα Φερραίου». Τέσσερα χρόνια παρανομίας ἴσον τρία χρόνια φυλακή. Ἀμετανόητος κομμουνιστής, «σκληρὸς» κατὰ τὴν ἀνάκριση ἴσον ἀθῶος. Καὶ τὸ γλεντάκι μας μετὰ στὴν ταβέρνα, πολλοὶ φίλοι, πολὺ κρασί, «πότε θὰ κάνει ξαστεριά», ἀγκαλιὲς καὶ φιλιά, καὶ κλάματα, ὅλοι χαιρόμαστε ποὺ τὰ παιδιὰ εἶν' ἔξω, νὰ ποὺ καλμάρουν τὰ πράματα, δές το ἂν θὲς νἆσαι «ρεαλιστὴς» (τὶ καραμέλλα εἶναι τούτη πάλι ἀπὸ στόμα σὲ στόμα;) «ρεαλιστὴς» λέω ἄθλιε θρησκομανῆ, ἀναχρονιστικέ, ποὺ ἐπιμένεις πὼς ἡ δίκη τοῦ «Ρήγα Φερραίου» σοῦ θύμισε παλιὲς μέρες τοῦ καλοῦ καιροῦ, ὅπου ὁ συνήγορος ἔβγαζε τὸν ἴδιο «δεκάρικο» καὶ στὸ δικαστήριο καὶ στὴν προεκλογικὴ συγκέντρωση κι ὅλοι οἱ παράγοντες τῆς δίκης συνέβαλλαν στὸ ν' ἀπονεμηθεῖ ἀκριβοδικαίως ἡ δικαιοσύνη. Ἀστράφτει καὶ βροντάει ὁ Μαγκάκης: «μὴ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ ΕΟΝ ἔγινε ΕΠΟΝ». Νά, λέμε, τώρα θὰ σηκωθεῖ κάποιο ἀπ' τὰ παιδιὰ στὸ ἑδώλιο, αὐτὰ τὰ παληκάρια ποὺ πέρασαν ἀπὸ σίδερο καὶ φωτιά, νὰ τοῦ φωνάξει «στόπ — πέστα ἀλλοῦ, γιὰ ἄλλους». Τίποτα. Ὁ μάρτυς ὑπερασπίσεως Ἀλλαβᾶνος ἐπιμένει ὅτι τὰ ξέρει καλὰ τὰ παιδιά, δὲν εἶναι κομμουνιστές, θέλουν σοσιαλισμὸ τύπου Οὐΐλσον καὶ Βίλλυ Μπράντ, ἄ, τώρα πιὰ δὲ μπορεῖ, κάποιος θὰ διαμαρτυρηθεῖ, κάποιος θὰ φωνάξει, νά, νὰ τώρα, τώρα — τίποτα... Ἀβρότητες καὶ πολιτισμὸς κι ἀγορεύσεις ἐπιπέδου. Πιάσαν τὰ μεσάνυχτα τὸν νεαρὸ κ. συνήγορο ἀγορεύοντα (ἄχ, αὐτὸ τὸ φιντάνι μας), σεμνῶς μᾶς ἀπειλεῖ ὅτι θὰ σταματήσει σεβόμενος τὴν κούραση τοῦ δικαστηρίου, ὁ πρόεδρος διαμαρτύρεται: «μὰ τὶ λέτε; Συνεχίστε — τὰ λέτε τόσο ὡραῖα...» Ἄθλιο παζάρι ἐπίσημο κι ἀνεπίσημο, ὅλοι ξέρουν τὴν ἀπόφαση ἀπὸ τὰ πρίν, ὁ φτωχομπινὲς συνήγορος κυνηγάει τὴν ταλαίπωρη μάνα στὸ διάδρομο «δὲ μοὔδωσες ἐκεῖνο τὸ χι-

(Συνέχεια στὴν 5η σελ.)

ΛΗΓΟΥΝ ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ 4,5 ΕΚ. ΕΡΓΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ



Μαζικὸς 'Απεργιακὸς 'Αναβρασμὸς

Τῶν Α. Ι. ΣΤΑΘΑΚΗ καὶ Κ. Χ. ΣΤΟΛΛ

ΟΙ ΠΙΟ ΜΑΧΗΤΙΚΟΙ — μεταπολεμικὰ — ἐργατικοὶ ἀγῶνες ἀναμένονται αὐτὸ τὸ φθινόπωρο στὴ Δυτικὴ Γερμανία. Οἱ ἐργαζόμενοι δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ δεχτοῦν συμβιβασμούς θέλουν νὰ διεκδικήσουν τὰ αἰτήματά τους. Μπροστὰ στὴν προδοσία τῶν γραφειοκρατῶν τοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ στὴν ἄγρια ἐπίθεση τῶν καπιταλιστῶν καὶ τοῦ κράτους, προβάλλουν τὴν θέλησή τους νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὰ συμφέροντά τους. Στὶς 30 Σεπτεμβρίου θὰ λήξουν οἱ συλλογικὲς συμβάσεις γιὰ 4,5 ἑκατομμύρια ἐργαζόμενους στὴ βιομηχανία Μετάλλου καὶ θὰ ἀρχίσουν οἱ δια πραγματεύσεις ἀνάμεσα στὰ συνδικάτα καὶ στοὺς ἐργοδότες γιὰ αὐξήσεις μισθῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τοὺς περασμένους 8 μῆνες οἱ αὐξήσεις στὶς τιμὲς γιὰ τρόφιμα, ἐνοίκια καὶ ἄλλα καταναλωτικὰ εἴδη ἔχουν ξεπεράσει τὰ 6%, ἐνῶ ταυτόχρονα αὐξήθηκαν οἱ κρατήσεις γιὰ φόρους καὶ ἀσφάλεια καὶ περιορίστηκαν οἱ κρατικὲς δαπάνες γιὰ κοινωφελῆ ἔργα. Γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ ἐργαζόμενοι νὰ ἀντιμετωπίσουν μόνο τὰ ἐπιπρόσθετα ἔξοδα αὐτὰ χρειάζονται μιὰ αὔξηση τουλάχιστον 10%. Δηλαδὴ μιὰ αὔξηση 10% θὰ ἦταν στὴν πραγματικότητα ἴση μὲ μηδέν, ἀφοῦ αὐτὴ μόλις ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐξισορροπηθεῖ ἡ μείωση, ποὺ δημιουργήθηκε μὲ τὴν ἄνοδο τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐξόδων. Αὐτὸ τὸ πράγμα τὸ διαισθάνονται καὶ τὸ καταλαβαίνουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἐργάτες ἀπὸ καιρό. Γιαὐτό, μπροστὰ στὸ πληθωριστικὸ κύμα οἱ ἐργάτες τοῦ τρὰστ Hoesch στὸ Ντόρτμοντ ζήτησαν 15% αὔξηση, οἱ ἐργάτες τοῦ τρὰστ K'öckner στὴ Βρέμμη ζήτησαν 16% καὶ οἱ ἐργάτες τοῦ τρὰστ Φὸρντ στὴν Κολωνία ζήτησαν 17% αὔξηση.

'Απ' ὅλη τὴ Γερμανία, οἱ αὐξήσεις ποὺ ζητοῦν οἱ ἐργάτες στὴ Μεταλλοβιομηχανία κυμαίνονται ἀνάμεσα στὸ 15% καὶ 17%. 'Εκτὸς αὐτοῦ, ἀπαιτοῦν τὴν πληρωμὴ 13ου μισθοῦ καὶ ἄλλες διευκολύνσεις. Σὲ συνελεύσεις καὶ συζητήσεις ποὺ ἄρχισαν νὰ κάνουν στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς τους οἱ ἐργάτες τονίζουν ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ συνδικάτου δὲν πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσει ἀπ' τὰ αἰτήματα αὐτά, ἀλλὰ νὰ συντονίσει τοὺς ἀπεργιακοὺς ἀγῶνες γιὰ νὰ ἀντικρουστεῖ ἀποτελεσματικὰ ἡ ὑπαγόρευση αὐξήσεων ποὺ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν οἱ ἐργοδότες καὶ ἡ κυβέρνηση.

Ἡ ἡγεσία τῶν συνδικάτων ὅμως, ἀντὶ νὰ προωθήσει τὰ αἰτήματα τῶν ἐργαζομένων, προσπαθεῖ νὰ βρεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό της τὴ «χρυσὴ τομή». Τὸ δίλημμα, στὸ ὁποῖο βρίσκονται οἱ ἐργατοπατέρες στὴ Γερμανία σήμερα εἶναι μεγαλύτερο ἀπ' ὅτι ἄλλοτε. Οἱ περισσότεροί τους, σὰ Σοσιαλδημοκράτες, ταυτίζονται μὲ τὴν πολιτικὴ τῆς κυβέρνησης καὶ θέλουν νὰ τὴν βοηθήσουν στὴν ἐφαρμογὴ τῶν μέτρων «λιτότητας» καὶ εἰδικὰ στὸ σταμάτημα τῶν μισθῶν. Φοβοῦνται ὅμως ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ μὴν χάσουν τὸν ἔλεγχο ἐπάνω στοὺς ἐργαζόμενους καὶ ἰδιαίτερα σ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι ὀργανωμένοι.

Ἔτσι φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν στὴν πολιτική τους. 'Ενῶ, ἀρχικά, ἦταν ἐναντίον τῶν αὐθάρμητων ἀπεργιῶν καὶ στὸ παρελθὸν πολλὲς φορὲς τὶς κατέκριναν καὶ τὶς καταπολέμησαν, τελευταῖα ἀνέπτυξαν μιὰ ἄλλη τακτική. Ὅταν βρίσκονται μπροστὰ σὲ ἐργάτες φέρονται μὲ ριζοσπαστικὸ μένος ἐναντίον τῶν ἐργοδοτῶν, προσπαθώντας νὰ δείξουν ὅτι εἶναι ὑπὲρ τῶν ἀπεργιακῶν ἀγώνων κι' ὅτι μόνο αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ καθοδηγήσουν τοὺς ἀγῶνες ἀποτελεσματικά. Ξανακερδίζοντας τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἐργαζόμενων μὲ ἐπαναστατικὴ φρασεολογία, συνθηκολογοῦν πίσω ἀπ' τὶς πλάτες τους σὲ ὄφελος τῶν καπιταλιστῶν. Τὸ πιὸ «λαμπρὸ» παράδειγμα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τοῦ συνδικάτου τῆς Μεταλλοβιομηχανίας, Ὄττο Μπρέννερ, ὁ ὁποῖος πρὸς τὰ ἔξω ὑποδύεται πάντα τὸ ρόλο τοῦ ἀνένδοτου ριζοσπάστη καὶ ὑποστηρικτὴ τῶν ἐργατικῶν συμφερόντων ἐνῶ εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ συνεργαστεῖ μὲ τὴν κυβέρνηση. «Δὲν μποροῦμε καὶ δὲν θὰ ἀφήσουμε μὲ τὴν ἄνοδο τῶν τιμῶν νὰ μειωσεῖ τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τῶν ἐργαζομένων στὴ Μεταλλοβιομηχανία» τόνισε σὲ πρόσφατή του συνέντευξη ὁ κ. Μπρέννερ, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἐμπιστευτικὰ δήλωσε στὴν κυβέρνηση ὅτι «ἐμεῖς εἴμαστε ἐν τάξει καὶ δὲν χρειαζόμαστε μαθήματα στὰ οἰκονομικά, καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ κατάσταση δὲν ἐπιτρέπει τὰ περσινὰ ἀποτελέσματα» στοὺς διεκδικητικοὺς ἀγῶνες.

ΤΕΛΙΚΑ οἱ γραφειοκράτες ἀπέρριψαν τὰ αἰτήματα τῶν ἐργαζόμενων γιὰ αὐξήσεις ἀπὸ 15 - 17% καὶ γιὰ πληρωμὴ 13ου μισθοῦ καὶ ἀποφάσισαν νὰ ζητήσουν μόνο 9 - 11% τονίζοντας ὅτι αὐτὴ τὴν ἀπαίτηση δὲν τὴ «θεωροῦν σὰν τελεσίγραφο», ἀφήνοντας νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι εἶναι διατεθειμένοι νὰ πᾶνε καὶ πιὸ χαμηλά.

Ἔτσι ἔδειξαν στὴν κυβέρνηση ὅτι αὐτοὶ εἶναι σὲ θέση σιγὰ - σιγὰ καὶ μὲ τὸ μαλακὸ νὰ ἐφαρμόσουν τὴν πολιτικὴ «λιτότητας» χωρὶς τὴν ἀναγκαιότητα ἐπιβολῆς ἀνοιχτὰ ἀντεργατικῶν μέτρων, ὅπως στὶς ΕΠΑ. Χωρὶς κόπο ἔκαναν τὸ πρῶτο μεγάλο βῆμα ἀπὸ 17% στὰ 9% καὶ νὰ εἴμαστε σίγουροι, θὰ ἀκολουθήσουν καὶ τὰ ἑπόμενα πρὸς τὰ κάτω.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ μεριὰ οἱ καπιταλιστὲς ἔχουν ἐξαπολύσει ἄγρια τρομοκρατία ἐναντίον τῶν ἐργατῶν. 'Απειλοῦν μὲ περιορισμὸ τῶν ἐργασιῶν καὶ μαζικὲς ἀπολύσεις, προσπαθώντας νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὸ φόβο τοῦ κόσμου μὴ χάσει τὴ δουλειά του. 'Εκτὸς αὐτοῦ, μετὰ τοὺς διεκδικητικοὺς ἀγῶνες τοῦ 1970 ἔχουν ὀργανωθεῖ σχεδὸν μὲ παραστρατιωτικὸ τρόπο καὶ ἔχουν ἀναπτύξει ὁλόκληρο ἀπεργοσπαστικὸ μηχανισμὸ (βλέπε ἀποκαλύψεις τῆς «Μαμῆς» ἀπὸ 1 Μαρτίου 1971, ἀριθ. φύλλου 7). Αὐτὸ ἦταν ἀναγκαῖο, τόνισε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς 'Ομοσπονδίας 'Ενώσεων 'Εργοδοτῶν τῆς Μεταλλοβιομηχανίας κ. Κίρχνερ, ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1970 ὁ συντονισμὸς τῆς ἐπίθεσής τους «δὲν λειτούργησε ἑκατὸ στὰ ἑκατό». Τώρα ὅμως, μὲ τὰ μέτρα αὐτά, κανένας ἐργοδότης δὲν θὰ ἀφήσει τὸ κοινό τους μέτωπο γιὰ νὰ κάνει μόνος του συμφωνίες. Παράλληλα τὰ τρὰστ τῆς βιομηχανίας αὐτῆς ἔχουν δημιουργήσει ἕνα «κοινὸ ταμεῖο» ἀπ' ὅπου θὰ βοηθοῦνται ὅσοι χτυπηθοῦν ἀπὸ τὶς ἀπεργίες, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαστοῦν ν' ἀφήσουν τὶς γραμμές τους μέχρι τὸ τέλος. Ἔτσι ὀργανωμένοι καὶ ἐξοπλισμένοι οἱ καπιταλιστές, ἔχοντας καὶ ὅλη τὴ συμπαράσταση τοῦ κράτους ἐξαπέλυαν στὶς ἀρχὲς τοῦ χρόνου τὴν πρώτη τους πρόκληση ἐναντίον τῶν ἐργαζόμενων τονίζοντας ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ δώσουν αὐξήσεις πάνω ἀπὸ 6,5% στὴ μεταλλοβιομηχανία φέτος. Πράγμα ποὺ σημαίνει, μὲ ἄλλα λόγια, ὅτι αἰσθάνονται ἰσχυροὶ ὅτι μποροῦν νὰ ρίξουν ὅλο τὸ βάρος τῆς κρίσης στὶς πλάτες τῶν ἐργαζόμενων.

'Εν τῷ μεταξὺ ἡ κρίση ὀξύνθηκε καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ φαίνεται ὅτι τὸ ξανασκέφτηκαν: Ἔτσι τὶς περασμένες μέρες ἡ προκλητικότητά τους ξεπέρασε κάθε ὅριο. «Τὸν ἀριθμὸ 6,5% δὲν τὸν ἀναγνωρίζουμε πιὰ» δήλωσε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ὁμοσπονδίας τους κ. Κίρχνερ ἀφήνοντας νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι εἶναι πολὺ μεγάλος καὶ πρέπει νὰ μικρύνει ἢ νὰ φτάσει τὸ μηδέν.

ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΑΥΤΗ τῶν ἐργοδοτῶν ὑποστηρίζει πιστὰ καὶ ἡ κυβέρνηση τοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος. ποὺ ὑπέδειξε στὰ συνδικάτα καὶ στοὺς ἐργαζόμενους ὅτι δὲν πρέπει οἱ αὐξήσεις μισθῶν νὰ ὑπερβοῦν τὰ 7,5% γιατὶ ὑπάρχει, λέει ὁ κίνδυνος τοῦ πληθωρισμοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ ὀξύνει περισσότερο τὴν οἰκονομικὴ κρίση ποὺ διέρχεται ἡ χώρα, πράγμα ποὺ θὰ εἶχε σὰ συνέπεια τελικὰ τὴ μείωση ἐργατικῶν θέσεων! 'Επίσης καὶ ἡ γερμανικὴ κρατικὴ τράπεζα καὶ ἡ κρατικὴ ἐπιτροπὴ οἰκονομικῆς γνωμοδότησης ὑποστηρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν πιὰ περιθώρια γιὰ αὐξήσεις καὶ ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι θὰ πρέπει νὰ εἶναι μετριόφρονες γιὰ νὰ μπορέσει ἡ οἰκονομία νὰ προχωρήσει ξανά.

ΣΤΗΝ ΠΟΛΛΑΠΛΗ αὐτὴ ἐπίθεση ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο νὰ ἀντιτάξει σήμερα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη ἀγωνιστικότητά της, ποὺ μόνη της ὅμως εἶναι ἀνεπαρκής.

Τὸ γερμανικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, στὴν προσπάθειά του νὰ κερδίσει τὴν ἀναγνώριση τῶν συνδικάτων, τὸ μάξιμουμ ποὺ κάνει εἶναι νὰ γίνεται τελικὰ ἡ οὐρὰ τῶν μαζικῶν ἀγώνων υἱοθετώντας ἐκ τῶν ὑστέρων τὰ διεκδικητικὰ αἰτήματα, ποὺ βάζουν οἱ ἐργαζόμενοι. Καὶ ἐδῶ, ὅμως, μὲ ὀπορτουνιστικὸ τρόπο σπάει ἀκόμα κι αὐτὸ τὸ αὐθόρμητο ξεσήκωμα τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν ὑποστηρίζοντας ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι πρέπει μὲν νὰ κάνουν κριτικὴ στὴν ἡγεσία τῶν συνδικάτων, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ κατανοοῦν τὴ δύσκολη θέση ποὺ βρίσκεται ἡ γραφειοκρατία. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐπιχειρεῖ τὸ γερμανικὸ Κ. Κ. νὰ ἀποκαλύψει στοὺς ἐργαζόμενους τί ρόλο παίζουν σήμερα οἱ γραφειοκράτες τῶν συνδικάτων. Φυσικά, πῶς νὰ τὸ κάνει αὐτό, ἀφοῦ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ κερδίσει τὴν εὔνοιά τους!

ΧΡΕΩΚΟΠΙΕΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ μαζικὲς ἀπολύσεις στὴ Δυτικὴ Γερμανία. 'Εκατοντάδες χιλιάδες ἐργάτες σήμερα δὲν εἶναι σίγουροι ἐὰν θὰ ἔχουν τὴ δουλειά τους μέχρι τὸ τέλος τοῦ χρόνου.

Μὲ τὸ πρῶτο δυνατὸ κροῦσμα τῆς κρίσης μεγάλος ἀριθμὸς μεσαίων καὶ μικρῶν ἐπιχειρήσεων χρεωκόπησαν.

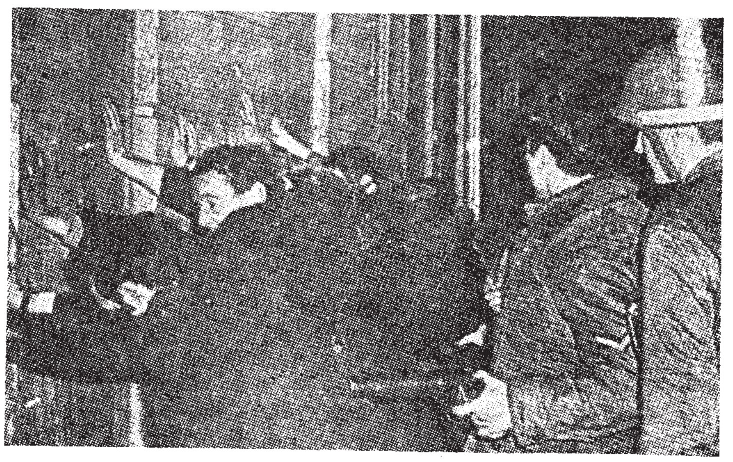
ΟΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ καὶ τὰ κοὺρτσ - αρμπαῒτ ἄρχισαν κατὰ τὸ τέλος τοῦ περασμένου χρόνου καὶ συνεχίστηκαν ἀπὸ τότε σποραδικά. Τοὺς τελευταίους μῆνες ὅμως παίρνουν συνεχῶς μεγαλύτερες διαστάσεις καὶ μὲ τὴν παραπέρα ὄξυνση τῆς κρίσης γίνονται σὲ μαζικὴ κλίμακα. Σ' ὅλη τὴ Γερμανία τὰ μεγάλα τρὰστ ὅπως Κροὺπ Α.Ε., Τύσσεν Α.Ε. Σαλτσγκίτερ - Στάλβερκε Α.Ε., Μάνεσμαν Α.Ε., Κλιόκνερ Α.Ε., Χάνομαγκ - Χίνσελ Α.Ε., 'Ολύμπια - Βέρκε Α.Ε., καὶ πολλὲς ἄλλες ἑταιρίες ἄρχισαν νὰ κάνουν μαζικὲς ἀπολύσεις καὶ κουρτσαρμπάϊτ. 'Εκτὸς αὐτοῦ κλείνουν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐργοστάσιά τους ἐπειδὴ κρίνουν ὅτι δὲν εἶναι ἀποδοτικὰ καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνει ἀνανέωση. 'Απ' τὴν ἄλλη μεριὰ μεγάλος ἀριθμὸς μεσαίων καὶ μικρῶν ἑταιριῶν μὲ τὸ πρῶτο δυνατὸ τράνταγμα πτώχευσαν καὶ σταματοῦν τὴν παραγωγὴ ὁλοκληρωτικά. Τὰ πιὸ χτυπητὰ παραδείγματα εἶναι ἡ Βογκτλέντερ Α.Ε. στὸ Μπράουνσβαϊκ, ὅπου δουλεύουν 1.800 ἐργάτες καὶ ἡ ἑταιρεία Μπούντερους στὸ Ἔσσεν. 'Επίσης, τὸ μεγαλύτερο τρὰστ ὑποδηματοποιΐας στὴ Γερμανία, Σαλαμάντερ Α.Ε., θὰ κλείση μιὰ σειρὰ ἐργοστάσια.

Πρῶτα διώχνουν τοὺς ξένους ἐργάτες γιὰ νὰ κάνουν διάσπαση στοὺς ἐργαζόμενους καὶ γιὰ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνεργία στὴ Γερμανία. Ὅμως ἡ κρίση ὀξύνεται ὁλοταχῶς καὶ δὲν ἀφήνει περιθώρια γιὰ διακρίσεις: οἱ ἀπολύσεις εἶναι μαζικές.

ΟΙ ΜΑΖΙΚΕΣ ἀπολύσεις καὶ τὰ κουρτσαρμπάϊτ θὰ συνεχιστοῦν καὶ ὅλο τὸ χειμώνα μὲ ραγδαῖο ρυθμό. 'Επειδὴ ἡ παραγωγὴ συνέχεια περιορίζεται μιὰ καὶ μειώνονται οἱ παραγγελίες διαρκῶς. 'Ιδιαίτερα στὴ μεταλλοβιομηχανία, καὶ συγκεκριμένα στὴν παραγωγὴ μηχανῶν καὶ ἐγκαταστάσεων γιὰ ἐπενδύσεις στὴ βαρειὰ βιομηχανία, ἐλαττώθηκαν οἱ παραγγελίες στὸ ἐσωτερικὸ πάνω ἀπὸ 9,5% σὲ σχέση μὲ τὸν περασμένο χρόνο. 'Αλλὰ γενικὰ γιὰ ὅλη τὴ βιομηχανία ἔχει σημειωθεῖ μείωση στὶς παραγγελίες μέσον ὅρο 5%. Μὲ τὴν ἀποδέσμευση τοῦ μάρκου ἀπ' τὸ δολλάριο ἀνατιμήθηκε τὸ γερμανικὸ νόμισμα γύρω στὰ 8% καὶ ἀκρίβαιναν τὰ γερμανικὰ προϊόντα, γι' αὐτὸ καὶ ἄρχισαν νὰ μειώνονται καὶ οἱ παραγγελίες ἀπ' τὸ ἐξωτερικό. 'Εκτὸς αὐτοῦ, μὲ τὰ μέτρα ποὺ πῆρε ἡ κυβέρνηση Νίξον γιὰ νὰ σώσει τὸ δολλάριο, ἡ αὔξηση τῶν τιμῶν ἐκείνων τῶν προϊόντων ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν 'Αμερικὴ φτάνει γύρω στὰ 20%, πράγμα ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι ἀνταγωνίσιμα κι' ὅτι θὰ μειωθοῦν καὶ οἱ ἐξαγωγές. Ἔτσι, ἀκόμα καὶ μιὰ τόσο μεγάλη βιομηχανικὴ μονάδα, ὅπως τὸ Φόλκσβάγκεν - Βέρκ, τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται κατὰ ἕνα πολὺ μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο καὶ εἰδικὰ ἀπὸ τὴν ἀμερικάνικη ἀγορά, θὰ ἀναγκασθεῖ νὰ μειώσει τὴν παραγωγὴ καὶ τὶς δουλειές. Μὰ τὸ πρόβλημα ἔχει πολλὲς συνέπειες. Ὑπάρχει ἀλληλεξάρτηση στὴν οἰκονομία καὶ ἰδιαίτερα ἐξάρτηση τῶν μικρῶν ἑταιρειῶν ἀπὸ τὰ μεγάλα τράστ. Γιὰ τὸ Φόλκσβάγκεν - Βέρκ κάνουν ἀνταλλακτικὰ καὶ ἐξαρτήματα πάνω ἀπὸ 6.000 (ἔξη χιλιάδες) μικρὲς φίρμες. Μπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ δεῖ τὶ ἁλυσίδα θὰ σπάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνα μεγάλο τρὰστ θὰ ἀναγκασθεῖ νὰ σταματήσει τὴν παραγωγή του.

Α.Ι.Σ. — Κ.Χ.Σ.

Ἄγριο αἱματοκύλισμα τῆς Ἰρλανδίας ἀπὸ τοὺς Βρετανοὺς



ΣΤΙΣ 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνηση διέταξε τὸν στρατὸ στὴν Βόρεια Ἰρλανδία νὰ ἀρχίσει μαζικὲς συλλήψεις. Οἱ συλληφθέντες ἀγωνιστὲς ποὺ ξεπέρασαν τοὺς 300, φυλακίσθηκαν ἐπ' ἀόριστον. Ὁ στρατὸς ἔχοντας ἕνα κατάλογο 500 καταζητουμένων καὶ ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν βρέθηκαν, συνέλαβε στὴν θέση τους τοὺς πατεράδες καὶ τὰ ἀδέλφια τους, σὰν ὁμήρους. Φυλακίστηκαν σὲ στρατόπεδα ποὺ εἶχαν προετοιμαστεῖ ἀπὸ πρίν, ὅπου ἡ στρατιωτικὴ ἀστυνομία, ἐνισχυμένη ἀπὸ βασανιστὲς μὲ πεῖρα στὶς ἀποικίες, ἄρχισε τὰ γνωστὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ βασανιστήρια.

Ἡ ἀντίδραση τοῦ πληθυσμοῦ ἦταν ἄμεση: Στὶς καθολικὲς γειτονιές, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν πάρα πέρα συλλήψεις ἢ ἐπιθέσεις, ἔστησαν γύρω στὰ 30 ὁδοφράγματα. Ὑπερασπίστηκαν τὶς θέσεις τους γιὰ ἑπτὰ μερόνυχτα καὶ προξένησαν σημαντικὲς ἀπώλειες στὸν Ἐγγλέζικο στρατό. Οἱ ἴδιοι εἶχαν 30 νεκρούς.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι οἱ αὐθαίρετες συλλήψεις δὲν θὰ πετύχαιναν. Ὁ λόγος ποὺ δόθηκε ἡ διαταγὴ ἦταν γιὰ νὰ καθησυχάσει τὴν πτέρυγα τῶν προτεσταντῶν ποὺ πιέζει πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν Βορειοϊρλανδέζικη κυβέρνηση. Στὶς 12 Αὐγούστου κάθε χρόνο οἱ προτεστάντες κάνουν παρέλαση ποὺ πάντοτε καταλήγει σὲ ἐπεισόδια. Ἂν ἡ ἐκδήλωση αὐτὴ γινότανε καὶ φέτος θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελέσει σπινθῆρα στὸ νὰ ἀνάψει ἕνας ἐμφύλιος πόλεμος. Οἱ δυὸ τελευταῖοι προτεστάντες πρωθυπουργοὶ ποὺ προσπάθησαν νὰ καταργήσουν αὐτὴ τὴν παρέλαση, γρήγορα ἐκτοπίστηκαν ἀπὸ τὴν ἄκρα δεξιά. Ἔτσι ὁ Χὴθ καὶ ὁ Φῶκνερ κατέληξαν στὸν ἑξῆς συμβιβασμό: ἂν ὁ τελευταῖος ἀπαγόρευε τὴν παρέλαση ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιτρέψει τὶς αὐθαίρετες συλλήψεις.

Η ΔΙΑΙΡΕΣΗ ἀνάμεσα σὲ καθολικοὺς καὶ προτεστάντες ἐργάτες μπορεῖ νὰ ξεπεραστεῖ μόνο μὲ ἀγῶνα ἐνάντια στὸν κοινὸ ἐχθρό, τὸν ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὴν ἰρλανδέζικη μπουρζουαζία. Ὁ στρατιωτικὸς ἀγώνας — ἂν δὲν γίνει κοινὸς πολιτικὸς ἀγώνας — δὲν μπορεῖ νὰ πετύχει στὸ νὰ ἑνώσει τοὺς ἐργάτες τῆς Βόρειας Ἰρλανδίας.

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα δημιουργοῦνται καὶ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα, ἐπειδὴ ἡ ἐπίσημη καὶ ἡ ἀνεπίσημη I.R.A. (Ἰρλανδικὸς Δημοκρατικὸς Στρατὸς) ἐπιμένει στὴν θεωρία τῶν σταδίων (ἑνοποίηση, ἀνατροπὴ τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ, καὶ τέλος ἀγώνας γιὰ τὸν σοσιαλισμό). Αὐτὸ ἀπέτυχε γιατὶ πρῶτον οἱ προτεστάντες ἐργάτες δὲν θέλουν νὰ ἑνωθοῦν μὲ τοὺς φτωχότερους καθολικοὺς τοῦ Νότου, καὶ δεύτερον γιατὶ οἱ καθολικοὶ κεφαλαιοκράτες δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν χωρὶς τὴν ὑποστήριξη τοῦ βρετανικοῦ καὶ εὐρωπαϊκοῦ κεφαλαίου. Ἀποτέλεσμα, νὰ ὁ-

Τοῦ Γ. ΓΚΙΩΝΗ

δηγοῦνται οἱ καθολικοὶ ἐργάτες τόσο στὸ βορρὰ ὅσο καὶ στὸ νότο σὲ ἀδιέξοδο.

Τελευταῖα ὅμως ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιθέσεων ὑπῆρξε ἕνα πολὺ ἐνθαρρυντικὸ γεγονός. Οἱ φιλελεύθεροι καθολικοὶ ἐλπίζοντας νὰ στρέψουν τοὺς ἐξαγριωμένους ἐργάτες σὲ μετριοπαθεῖς διαμαρτυρίες διοργάνωσαν ἀπεργία ὅπου δὲν πλήρωναν τὸ νοίκι σὲ ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιὰ τὶς αὐθαίρετες συλλήψεις καὶ φυλακίσεις.

Ἡ ἀπεργία στὴν περιοχὴ τῶν καθολικῶν εἶχε 100% ἐπιτυχία. Πολλοὶ προτεστάντες ἐργάτες βλέποντας αὐτὸ σταμάτησαν νὰ πληρώνουν τὸ νοίκι λέγοντας «ἀφοῦ δὲν πληρώνουν οἱ καθολικοὶ γιατὶ πρέπει νὰ πληρώνουμε ἐμεῖς». Οἱ σοσιαλιστὲς ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὴ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ διευρύνουν τὸν ἀγώνα ἀπὸ ἀντίδραση στὴν ἀρχὴ ἐνάντια στὶς αὐθαίρετες συλλήψεις, σὲ ἀγῶνα ἐνάντια στοὺς ἰδιοκτῆτες — σημεῖο κοινοῦ συμφέροντος ὅλων τῶν ἐργατῶν, ὁποιασδήποτε θρησκείας

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΤΑΞΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΕΓΡΩΝ

Ἡ δολοφονία τοῦ Τζάκσον

ΣΤΙΣ 21 ΤΟΥ Αὐγούστου ἡ βορειαμερικάνικη ἀντεπανάσταση δολοφόνησε τὸν Τζ. Τζάκσον. Ὁ μαῦρος ἐπαναστάτης, ποὺ ἡ ἀμερικάνικη δικαιοσύνη εἶχε στὰ τρυφερά της χέρια ἐδῶ καὶ 11 χρόνια, «σκοτώθηκε ἐνῶ ἀπεπειρᾶτο νὰ δραπετεύση». Θά ταν τὸ ἴδιο ἂν ἔλεγαν πὼς γλύστρησε στὴν σκάλα καὶ σκοτώθηκε.

11 χρόνια γιὰ τὸ κλέψιμο 70 δολλάριων.

11 χρόνια ποὺ — σύμφωνα μὲ τὴν ἀμερικάνικη δικαιοσύνη — θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι μέχρι ἰσόβια. Δικάζουνε τὸν Τζάκσον 1 χρόνο κι ἀφήνουν στὴν διεύθυνση τῆς φυλακῆς νὰ ἀποφασίσει — σύμφωνα μὲ τὴν διαγωγή του — ἄν μπορεῖ να ἐλευθερωθεῖ. Κι αὐτὸ γιατὶ ὁ προνοητικὸς νόμος γιὰ τὴν προστασία τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας μπορεῖ νὰ σὲ καταδικάσει σὲ ἀκαθόριστη χρονικὰ ποινή. Ὅμως: ὁ Τζάκσον μπαίνοντας στὴ φυλακὴ 18 χρονῶν ἀρχίζει νὰ ριζοσπαστικοποιεῖται καὶ νὰ συνειδητοποιεῖ τὶς ἀληθινὲς αἰτίες τῆς φυλάκισής του. Καταλαβαίνει πὼς ἡ καπιταλιστικὴ καταπίεση ποὺ καθημερινὰ τοῦ κλέβει τὸν ἱδρώτα, τὰ ὄνειρά του, τὴν ἴδια του τὴν ζωὴ δὲν χτυπιέται μὲ ξεκομμένες αὐθόρμητες χειρονομίες — ὅπως τὸ κλέψιμο 70 δολλάριων. Χτυπάει. Καὶ χτυπάει πιο ἄσχημα ὅσο στενεύουν οἱ σανίδες ποὺ πατάει.

☆

—Ο ΤΖΑΚΣΟΝ ἀρχίζει μιὰ ἔντονη μελέτη τοῦ παγκόσμιου ἐργατικοῦ κινήματος καὶ παράλληλα ἀλληλογραφεῖ μὲ τοὺς συντρόφους του ἔξω ἀπ' τὴν φυλακή. Αὐτὸ μόνο δὲν τοῦ φτάνει. Γίνεται ὁ διαρκὴς μπελάς τῆς ἀμερικάνικης δικαιοσύνης. Μιὰ πηγὴ διαρκοῦς ἀναταραχῆς μέσα στὶς ἴδιες τὶς φυλακές. Βοηθάει τοὺς συγκρατούμενους συντρόφους του — μαύρους κι ἄσπρους— νὰ δοῦν ξεκάθαρα τὸν ταξικὸ χαραχτῆρα τῆς ἀμερ. δικαιοσύνης καὶ νὰ ξεπεράσουν τὸ στάδιο τῶν αἰτημάτων τῆς «ἀναμόρφωσης» τῶν φυλακῶν καὶ τὰ αἰτήματα γιὰ πιὸ καλὸ συσίτιο ἢ περισσότερες ἐπισκέψεις. Μὲ τὸ λόγο καὶ τὴν πράξη του οἱ ἐμπρηστὲς καὶ οἱ ἐγκληματίες τῶν γκέτο παίρνουν συνείδηση τῆς ἀνάγκης μιᾶς ὁλοκληρωτικῆς ἀνατροπῆς τοῦ καπιταλισμοῦ.

Στὶς 13 τοῦ Γενάρη 69 ἕνας δεσμοφύλακας τῶν φυλακῶν Σολεντὰντ σκοτώνει τρεῖς μαύρους φυλακισμένους πυροβολώντας τους χωρὶς λόγο. Ὕστερα ἀπὸ 3 μέρες ἕνας ἄλλος φύλακας βρίσκεται σκοτωμένος ἀπ' τὸ ξύλο στὴν πτέρυγα ποὺ κρατοῦν τὸν Τζάκσον. Οἱ ἀρχὲς τῶν φυλακῶν κατηγοροῦν τὸν Τζάκσον καὶ δύο συντρόφους του — τὸ ἴδιο πολιτικοποιημένους μ' αὐτὸν —γιὰ τὸν φόνο. Ἡ ὑπόθεση τῶν «ἀδελφῶν τοῦ Σολεντὰντ» ἔχει ἀρχίσει. Κορυφώνεται μὲ τὴν ἔνοπλη ἐπίθεση τοῦ ἀδερφοῦ τοῦ Τζάκσον στὸ δικαστήριο τὴν ὥρα τῆς δίκης



καὶ τὴν προσπάθεια ἀπελευθέρωσής τους. Ἡ ἀπόπειρα ἀποτυχαίνει. Σκοτώνονται ὁ ἀδερφὸς τοῦ Τζάκσον κι ὁ δικαστής. Ἀρχίζει τὸ κυνήγι τῆς Ἄντζελα Νταίηβις σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὴν κατηγορία τῆς προμήθειας τῶν ὅπλων γιὰ τὴν ἐπίθεση.

★

—Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ Τζάκσον ἔχει ἀποφασιστεῖ ἀπ' τὴν καπιταλιστικὴ δικαιοσύνη. Θὰ μείνει φυλακισμένος ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. «Φυσικό» ἢ βίαιο. Ὅμως ἡ ἔντρομη καταπίεση δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει τὴν φυσικὴ φθορά. Γιατὶ ὁ Τζάκσον εἶναι ταξικὸς ἐχθρὸς, καὶ τὸ ξέρει. Γιατὶ ὁ Τζάκσον δὲν ζητάει τὴν μεταρρύθμιση τῆς μιζέριας τοῦ προλεταριάτου. Δὲν ζητάει καλλίτερες συνθῆκες γιὰ τοὺς μαύρους. Ζητάει καὶ πολεμάει γιὰ μιὰ ἄλλη ζωὴ καὶ γιὰ ὅλους. Κι ὄχι αὔριο. Ἀπ' τὶς φυλακὲς φωνάζει «τὸ ἀληθινὸ αὔριο δὲν ἔρχεται ποτέ». Γι αὐτὸ σκοτώνουν τὸν Τζάκσον. Γιατὶ τὸ μαῦρο προλεταριάτο ἀρχίζει νὰ παίρνει συνείδηση τῶν ἐξεγέρσεων του. Ἀρχίζει νὰ βρίσκει τὸ ἀληθινό του πρόσωπο ἀφήνοντας πίσω του τὰ παιδικὰ σημάδια τοῦ ἀγῶνα του. Πετάει τὰ μαῦρα μπερεδάκια καὶ τὶς πόζες κι ἀρχίζει τὴν ὁλόπλευρη ἐπίθεση χωρὶς νὰ βάζει ἀποκλειστικὰ καὶ ξεκομένα τὸ φυλετικὸ πρόβλημα. Γι αὐτὸ σκοτώνουν τὸν Τζάκσον. Γιατὶ τὸ κίνημα ἀρχίζει νὰ ξεπερνάει τὴν φυλετική του μορφὴ ποὺ τοῦ δίνει ἡ μικροαστικὴ ἰδεολογία καὶ παίρνει ξεκάθαρο ταξικὸ χαραχτῆρα. Γίνεται ἡ ἐπανάσταση γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ νέγρου σὰν ἐργάτη καὶ τοῦ ἐργάτη σὰν νέγρου.

Α. Χ.

Η ΝΕΑ "ΕΞΥΠΝΗ" ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Πλήττεται τὸ λαϊκὸ εἰσόδημα στὸ Βέλγιο

ΕΝΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ καὶ οἱ πολιτικάντηδες προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὸ «γλωσσικὸ» πρόβλημα μὲ χάρτινες συμφωνίες καὶ γελοῖα κοινοβουλευτικὰ παζαρέματα, τὸ πιὸ καυτὸ πρόβλημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς ἐργαζόμενους στὸ Βέλγιο εἶνε ἡ ἀδιάκοπη ἄνοδος τῶν τιμῶν. Τώρα κι ἕνα χρόνο τὰ πάντα ἀκριβαίνουν ἁλματωδῶς Τὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1971 ὁ τιμάριθμος ἀνέβηκε τόσο ὅσο σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ 1970 καὶ προβλέπεται πὼς ἡ ἄνοδος θὰ συνεχιστεῖ καὶ τὸ δεύτερο ἑξάμηνο μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἡ ζωὴ ἀκρίβηνε τουλάχιστο 10% παρὰ τὶς ἀντίθετες διαβεβαιώσεις τῆς κυβέρνησης. Γιὰ τοὺς μῆνες ποὺ ἔρχονται προβλέπεται αὔξηση τιμῶν στὶς ἐφημερίδες, στὰ μέσα συγκοινωνίας, στὴν βενζίνη καὶ στὰ κουρεῖα.

● ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ἡ σημαντικὴ αὐτὴ ἄνοδος τοῦ κόστους ζωῆς ποὺ χτυπάει κυρίως τὴν ἀγοραστικὴ δύναμη τῶν μεροκαματιάρηδων καὶ τῶν ἄλλων μισθωτῶν; Στὸ πλαίσιο τῆς διεθνοῦς οἰκονομικῆς συγκυρίας μὲ τὶς ἔντονες πληθωριστικὲς τάσεις καὶ τὴν κρίση τοῦ διεθνοῦς νομισματικοῦ συστήματος καὶ σὲ σχέση μὲ τὶς ἰδιαίτερες δυσκολίες τοῦ βελγικοῦ καπιταλισμοῦ ἔχουμε τὴν ἐπιβολὴ ἑνὸς καινούργιου φόρου (γιατὶ γιὰ νέο φόρο πρόκειται κι ὄχι ἁπλὰ περὶ νέου φορολογικοῦ συστήματος) ποὺ ἀφορᾶ τὸν καταναλωτὴ καὶ τὸ ἕτοιμο προϊόν. Ὁ φόρος αὐτὸς ποὺ ὀνομάζεται «φόρος ἐπὶ τῆς προστιθέμενης ἀξίας» (στὰ γαλλικὰ T.V.A. παρουσιάζεται σὰν ἕνα νέο σύστημα ἔμμεσου φόρου, προορισμένου νὰ ἐφαρμοσθῆ σ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Βασικός του σκοπὸς εἶνε νὰ ἑνοποιήσει τὸ σύστημα τῆς ἔμμεσης φορολογίας τοῦ παραγόμενου προϊόντος. Γιὰ τοὺς «ἐπιστήμονες» (αὐτοὺς ποὺ ξέρουν καλὰ τὰ πράγματα!) τὸ T.V.A. εἶνε «ἕνα ἁπλὸ τεχνικὸ μέσο, πολιτικὰ οὐδέτερο, χωρὶς ἄμεσες οἰκονομικὲς συνέπειες ποὺ πρόκεται νὰ ἐξυγιάνει καὶ νὰ ἁπλοποιήσει τὸ φορολογικὸ σύστημα».

✠

ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΙ ὅμως κάποιος τὸ T.V.A) σ' ἕνα οὐδέτερο μέσο ποὺ μοναδικὸ σκοπὸ ἔχει τὴν ἀναμόρφωση τῆς φορολογίας, προσπαθεῖ νὰ ἐξαπατήσει τοὺς φορολογούμενους. Γιατὶ τὸ T.V.A. σὲ τελευταία ἀνάλυση εὐνοεῖ τὶς μεγάλες βιομηχανίες καὶ τὶς Τράπεζες. Μετατοπίζει τὸ βάρος τῆς φορολόγησης ἀπὸ τὴν παραγωγὴ στὴν κατανάλωση. Εἶναι δηλαδὴ ὁ καταναλωτὴς ποὺ πληρώνει τελικὰ τὸν φόρο τὴν στιγμὴ ποὺ ἀγοράζει τὸ ἕτοιμο προϊόν. Παράλληλα ὁ νέος αὐτὸς νόμος ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἔμμεση φορολογία τοὺς βιομήχανους ποὺ ἀγοράζουν ὑλικὰ γιὰ νὰ κτίσουν νέα ἐργοστάσια ἢ ἀγοράζουν νέες μηχανὲς καὶ ποὺ γενικὰ πραγματοποιοῦν νέες βιομηχανικὲς ἐπενδύσεις. Ἐπίσης δὲν πληρώνουν ἔμμεσο φόρο αὐτοὶ ποὺ ἐξάγουν προϊόντα στὸ ἐξωτερικό. Πρέπει νὰ λάβει κανεὶς ὑπ' ὄψη ὅτι τὰ 40% τοῦ παραγώμενου ἐθνικοῦ προϊόντος στὸ Βέλγιο ἐξάγεται. Ἡ ἀπαλλαγὴ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἔμμεση φορολογία τῆς μονοπωλιακῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου κοστίζει στὸν προϋπολογισμὸ 20 μὲ 30 δισεκατομμύρια βέλγικα φράγκα. Τὸ κράτος οὐσιαστικὰ χαρίζει στοὺς καπιταλιστὲς ἕνα τεράστιο ποσὸ ρευστοῦ κεφάλαιου. Καὶ φυσικὰ τὸ ἔλλειμμα αὐτὸ πρόκειται νὰ καλυφθεῖ μὲ νέους φόρους, ἔμμεσους ἢ ἄμεσους, ποὺ θὰ βγοῦν ἀπ' τὴν πλάτη τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν καταναλωτῶν.

Η ΠΛΗΡΗΣ ἐφαρμογὴ τοῦ T.V.A. θὰ ἔχει σὰ συνέπεια, πέρα ἀπ' τὴν ὕψωση τοῦ τιμαρίθμου, τὴν μεγαλύτερη συγκέντρωση τῶν ἐπιχειρήσεων ποὺ εἰδικὰ ἐνθαρρύνει. Θὰ ἐπιταχύνει ἀκόμη τὴν συσώρευση τοῦ κεφαλαίου καὶ θὰ ὁδηγήσει σὲ χρεωκοπία τὶς μεσαῖες καὶ μικρὲς ἐπιχειρήσεις. Ἡ αὔξηση τῶν ἐπενδύσεων σὲ πάγιο κεφάλαιο (μηχανὲς καὶ κτίρια) καθὼς καὶ ἡ χρεωκοπία τῶν μικρῶν ἐπιχειρήσεων πού, χωρὶς φορολογικὲς ἀπαλλαγές, δὲν θὰ ἀντέξουν στὸ συναγωνισμὸ μὲ τὶς μεγάλες, θὰ ὁδηγήσει μὲ τὴ σειρά του σὲ ἀπολύσεις ἐργατῶν καὶ αὔξηση τῆς ἀνεργίας. Κι αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της θὰ ἀσκήσει πίεση γιὰ τὴν καθήλωση τῶν μισθῶν. Μὲ λίγα λόγια τὸ T.V.A. εὐνοεῖ μιὰ μειοψηφία ἀτόμων καὶ μεγάλων ἐπιχειρήσεων: τὰ μονοπώλια καὶ τὸ χρηματιστικὸ κεφάλαιο. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ἐπιβαρύνει μὲ νέους φόρους τὴν μεγάλη πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ καὶ κατὰ πρῶτο λόγο τοὺς ἐργάτες καὶ ὑπαλλήλους.

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥΤΗ τὴν ἐπίθεση τοῦ κράτους καὶ τῆς βέλγικης ἀστικῆς τάξης οἱ ἐργάτες μένουν μόνοι, ἀπομονωμένοι μεταξύ τους ξεπουλημένοι ἀπὸ τὰ συνδικάτα καὶ τὰ κόμματά «τους» (σοσιαλιστικὸ ποὺ συμμετέχει στὴν κυβέρνηση, καὶ τὸ χλωμὸ κομμουνιστικὸ — οὐρὰ τοῦ προηγούμενου).

ΠΑΡ' ΟΛΟ ΠΟΥ οἱ ἀντιδράσεις μέχρι σήμερα ὑπῆρξαν περιορισμένες καὶ χωρὶς μεγάλο δυναμισμό, ἐντούτοις τὸ πρῶτο ἑξάμηνο τοῦ 1971 ξέσπασαν ἀρκετὲς ἀπεργίες ἀπ' τὶς ὁποῖες τρεῖς «λευκὲς» ποὺ ξεπέρασαν τὰ συνδικάτα καὶ ὁδήγησαν στὸ σχηματισμὸ ἐργατικῶν ἐπιτροπῶν γιὰ τὴν κατεύθυνση τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγῶνα. Ἀπὸ τὸ '70, τὸ Βέλγιο ζεῖ ἕνα ἀνέβασμα τῶν αὐθόρμητων ἀγώνων ποὺ ξεπηδᾶν ἀπ τὴν βάση καὶ στρέφονται ὄχι μόνο ἐνάντια στοὺς πατρόνους ἀλλὰ ἀποτελοῦν ταυτόχρονα μιὰ ἀποδοκιμασία τῆς γραμμῆς τῶν συνδικάτων.

Χ.Τ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΩΣΤΟΣΟ, Ο ΜΙΚΗΣ ΕΙΝΑΙ... ΣΥΝΕΠΗΣ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΩ ΔΥΟ λόγια για τὴν μουσικὴ τοῦ Μ. Θεοδωράκη, γιατὶ κατὰ τὴν γνώμη μου, εἶναι ἕνα χαρακτηριστικὸ φαινόμενο ἀλλοτρίωσης καὶ εὐκαιριακῆς ἰδεολογίας, ποὺ ὅμως ἔπαιξε, τὰ τελευταῖα χρόνια, ρόλο «προοδευτικὸ» καὶ θόλωσε τόσο πολὺ τὰ πράγματα γύρω ἀπ' τὴν πραγματικὴ ἀξία της, ποὺ ἀκόμα καὶ σήμερα ὁ κόσμος δέχεται, τὸ λιγότερο ἀδιάφορα, τὴν μουσικὴ τοῦ Μ. Θεοδωράκη καὶ δὲν βλέπει ὅτι ἡ τέχνη του καὶ ἡ ἰδεολογία του εἶναι δυὸ πράγματα στενὰ δεμένα τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο καὶ μὲ πλήρη συνέπεια πρὸς τὸν ἑαυτό τους. Μιὰ γρήγορη καὶ ἐπιφανειακὴ κριτικὴ γιὰ τὸν τελευταῖο δίσκο τοῦ Μ. Θεοδωράκη (Μαμή, Ἰούλης 1971) καὶ μιὰ ἐξύψωση τοῦ Λ. Καραλὴ — σὲ στὺλ διαφημιστικῆς ἑταιρίας δίσκων — εἶναι πράγματα ποὺ δὲν βοηθᾶνε καὶ πολύ. Εἶναι καιρὸς γιὰ νὰ ψάξουμε βαθειὰ καὶ σοβαρά, γιὰ ΟΛΕΣ τὶς μέχρι τώρα καθιερωμένες μας «ἀξίες», ἀπ' τὶς μικρὲς καθημερινές, μέχρι τὶς παγιωμένες «αἰώνιες». Καὶ ἂν μποροῦμε μάλιστα, κάτω ἀπ' τὸ πρίσμα μιᾶς Ἐπαναστατικῆς θεωρίας, χωρὶς ταμποῦ, εἴδωλα ἢ δόγματα.

★

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ Θεοδωράκη εἶναι συνδεδεμένο μὲ μιὰ ὁλόκληρη ἱστορικὴ καὶ ἰδεολογικὴ περίοδο, τοῦ τόπου μας καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε ξεκομένα. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ περίοδος καθοδηγήθηκε, ἀπὸ μιὰ ἀλλοτριωμένη καὶ πλαστὴ ἰδεολογικὴ ἀνάλυση καὶ μιὰ εὐκαιριακὴ πολιτικὴ πραχτική, τότε ἡ μουσικὴ τοῦ Μ. Θεοδωράκη ἦταν ἁπλούστατα ἕνα κομμάτι αὐτοῦ τοῦ μύθου. Τὶ εἶναι τέχνη; Σοσιαλιστική, ἀστική, ἀλλοτριωμένη ἢ ἐπαναστατική; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, δεκάδες χρόνια τώρα, ἀπαντιέται ἀπ' τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἀξίες καὶ τὸ οἰκοδόμημα ποὺ ἔχει χτίσει μέσα του. Ἡ τέχνη ὅμως — σὰν σύνολο — ἐκφράζει μιὰ ἐποχή, μιὰ ἱστορικὴ περίοδο καὶ σὲ μεγαλύτερο ἢ μικρότερο βαθμό, τὴν κρατοῦσα ἰδεολογία αὐτῆς τῆς περιόδου. Ἔτσι «ἐν δυνάμει» εἶναι ἀλλοτριωμένη μέσ' τὸ σύστημα ποὺ τὴν ἔχει γεννήσει καὶ ποὺ καὶ ὅταν ἀκόμα τὸ καταδικάζει, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἐμπεριέχει μέσα της τὰ βασικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ συστήματος. Οἱ διάφορες σχολὲς τέχνης χτίζουν μιὰν «ἀλήθεια» καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν διοχετεύσουν στὶς μᾶζες, ἂν κιόλας ἡ συγκεκριμένη σχολὴ υἱοθετηθεῖ καὶ ἀπ' τὴν κρατικὴ ἐξουσία, τότε ἡ τέχνη καὶ τὸ «μήνυμά» της ἐπιβάλλονται, παύουν νὰ διαμορφώνονται καὶ στειρεύουν ἀναπόφευκτα. Εἶναι πολὺ πρόχειρο καὶ κοντόφθαλμο ν' ἀποδίδουμε, παραδείγματος χάρη, τὴν στειρότητα τοῦ δόγματος «Σοσιαλιστικὸς Ρεαλισμὸς» ἁπλὰ καὶ μόνο στὸν ἐτσιθελισμὸ τῆς Σταλινικῆς γραφειοκρατίας (Μαμή, Αὔγουστος 71). Ὅταν δὲν ὑπάρχει ἐπαναστατικὴ διακίνηση τῶν μαζῶν καὶ μιὰ σιδερένια πολιτικὴ λογικὴ ἐπιβάλλει τὴν «ἀλήθεια» της, τότε ὅλα τὰ κύτταρα τοῦ ἔθνους ξεραίνονται σιγὰ - σιγὰ καὶ ἡ μοναδικὴ σωτηρία εἶναι μιὰ νέα ἐπαναστατικὴ διακίνηση, μέσ' τὴν ὁποία ὅμως δὲν ξέρω ἂν θὰ ὑπάρχει θέση γιαὐτὸ ποὺ λέγεται «δημιουργικὴ τέχνη», μιὰ καὶ οἱ μᾶζες θὰ Δημιουργοῦν Ζωὴ καὶ τὸ δυναμικό τους θὰ ἐκφράζεται πλέρια χωρὶς νὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν «πεφωτισμένη», συναισθηματικὴ ἢ προπαγανδιστικὴ τέχνη. Μὲ λίγα λόγια, αὐτὸ ποὺ σήμερα ὀνομάζουμε τέχνη εἶναι μιὰ πνευματικὴ λειτουργία κατεστημένη, ποὺ πουλάει κάποιας μορφῆς ἰδεολογία, ἀπὸ κεῖ καὶ ὕστερα οἱ διάφορες τάσεις, σχολές, σοσιαλιστικοὶ ρεαλισμοὶ καὶ ἄλλα, ποὺ κινοῦνται μέσα σ' αὐτὸν τὸν γενικὸ χῶρο Ἰδεολογία - Τέχνη, εἶναι τὰ εἰδικὰ ἐργαλεῖα ἐπιβολῆς τῆς ἔννοιας «ἡ ἰδεολογία μου» καὶ κατὰ συνέπεια καλουπομένοι τρόποι ἔκφρασης. Ἀλλὰ ἡ τέχνη, σὰν τέτοια, εἶναι μέσα στὰ πλαίσια τοῦ κοινωνικοῦ προτσές, ἀπ' τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ κάποιος ἢ κάποιοι προσπαθοῦν μέσα ἀπ' τὴν τέχνη νὰ καθοδηγήσουν τὶς μᾶζες καὶ μάλιστα μὲ τὸ βαρύγδουπο τίτλο «Προοδευτικὴ Τέχνη» — ἄμεσο προϊὸν καὶ ἀποτέλεσμα τῆς προσωπικῆς τους ἀλλοτρίωσης — τότε ἡ γενικὰ κατεστημένη τέχνη ἐκχυδαΐζεται καὶ γίνεται ὑπηρέτης τῆς ὁποιας γενικῆς ἢ εἰδικῆς εὐκαιριακῆς ἰδεολογίας. Ἄνθρωποι σὰν τὸν Π. Χάρη, τὸν Δ. Ψαθᾶ κλπ. κάνουν αὐτὸ ἀκριβῶς, προσπαθοῦν νὰ καθοδηγήσουν τὶς μᾶζες, πιστοὶ εὐκαιριακοὶ ὑπάλληλοι τοῦ τομέα τοῦ συστήματος ποὺ λέγεται «λογοτεχνία», κλπ.

★

Ο Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ ἔκανε καὶ κάνει τὸ ἴδιο πράγμα ἀκριβῶς, ἀπὸ μιὰ διαφορετικὴ σκοπιὰ καὶ μ' ἄλλο ὄνομα. Ἀναμφισβήτητα ὁ ρόλος του στὴν στροφὴ τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς, εἶναι σημαντικός. Μετὰ τὸ 1950, ἡ ἧττα — ὑλικὴ καὶ ψυχολογικὴ — εἶχε φέρει στὴν Ἑλλάδα τὴν κούραση καὶ τὴν μοιρολατρία, ἐνῶ συγχρόνως ἄρχιζαν καὶ οἱ πρῶτες ἐπιρροὲς τῆς τάσης γιὰ τὸν «ἐξευρωπαϊσμό». Ὁ Μ. Θεοδωράκης, γέννημα καὶ θρέμα αὐτοῦ τοῦ πνεύματος, ἀφομοιώνει εὔκολα τὰ διάφορα στοιχεῖα του καὶ τὶς «ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν», καταλαβαίνει τὶς διαθέσεις τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ δίνει αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ θὰ τὸ ἱκανοποιήση. Καὶ τὸ στραβοπάτημα ἔχει κιόλας γίνει, γιατὶ ἐνῶ ἀπ' τὴν μιὰ πλευρὰ δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὸ νὰ γεμίζη τὶς ἀνάγκες τῆς ἀγορᾶς, ἀπ' τὴν ἄλλη αὐτὸ τὸ κάνει σὲ στὺλ δασκαλίστικο, «φιλοδοξώντας» νὰ ἐξηγήση στὸν κόσμο «αὐτὰ ποὺ δὲν καταλαβαίνη» καὶ νὰ τοῦ δείξη τὸν «σωστὸ προοδευτικὸ δρόμο» καὶ ἀκόμα χειρότερα νὰ τοῦ ἀνανεώση τὴν μουσικὴ ΤΟΥ. Τὰ πρῶτα του βήματα γίνονται μὲ τὰ τραγούδια τῆς συμφορᾶς καὶ τῶν ἀναμνήσεων. Τραγοῦδι τοῦ Νεκροῦ Ἀδελφοῦ κ.ἄ. — ὅπου ἐκτὸς ἀπ' τὸν εἰλικρινὴ παλμὸ ποὺ περιέχουν (βαθειὰ ἡ κληρονομιὰ τῆς ἧττας στὴ γενιὰ τοῦ Μ. Θεοδωράκη), κάνουν καὶ τὶς πρῶτες νύξεις γιὰ τὴ «Συμφιλίωση τοῦ ἔθνους», πρὸς τί τὸ μίσος καὶ ὁ ἀλληλοσπαραγμός! Φιλοσοφικὴ «θέση» ποὺ θὰ ἐπανέλθη ποιὸ ἔντονα καὶ ποιὸ κλαψιάρικα μετὰ τὴν δικτατορία καὶ θὰ ἐκφραστῆ καὶ πολιτικά. Ὁ κόσμος ἀκούει, θυμᾶται, ἀλλὰ τώρα πιὰ ἀποζητάει τὴν χαρούμενη διέξοδο καὶ ἀποδιώχνει τὸ μοιρολόι. Ἔτσι ὁ Μ. Θεοδωράκης συνθέτει ἕνα κύκλο εὐκαιριακῶν καὶ αἰσιόδοξων τραγουδιῶν — Βάρκα στὸν γιαλό, Πέντε - πέντε δέκα, ἡ Μαργαρίτα ἡ Μαργαρὼ καὶ λοιπὰ — καὶ ἐνῶ ἀπ' τὴν μιὰ πλευρὰ ἀκολουθεῖ τὸ ρεύμα τῆς ἐποχῆς ἀπ' τὴν ἄλλη καθιερώνεται καὶ σὰν προοδευτικὸς συνθέτης καὶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μονοπωλεῖ καὶ τὴν «προοδευτικότητα» — δικαιολογητικὸ αὐτοῦ τοῦ τίτλου εἶναι ἡ προσφορά του στὴν ἐκλαϊκοποίηση τῆς ΛΑΙΚΗΣ μουσικῆς τοῦ κόσμου. Ἔτσι διαμορφώνεται μιὰ ὁλόκληρη «Θεοδωρακικὴ» περίοδος ὅπου ἡ ἀλλοτριωμένη μουσικὴ τέχνη, τοῦ συγκεκριμένου χαοτικοῦ Ἑλληνικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, μεταμορφώνεται σὲ «προοδευτικὴ» καὶ διοχετεύεται μ' αὐτὸ τὸν τίτλο στὶς μᾶζες ποὺ διψᾶνε γιὰ κάτι καινούργιο. Τὸ ρεμπέτικο τραγοῦδι, μὲ τὶς βαθειές του ρίζες μέσ' τὸ λοῦμπεν προλεταριάτο τῆς πόλης, ἔχει νὰ δώση πολὺ πιὸ πολλά, γιατὶ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι μοιρολατρικό, εἶναι αὐθόρμητο καὶ ὄχι ἐγκεφαλικὰ προοδευτικὸ καὶ ἐκφράζει τὴν ζωντανὴ φωνὴ ἑνὸς λαοῦ, καταπιεσμένου, δυστυχισμένου, ἀλλὰ καὶ περήφανου. Βασικὰ στοιχεῖα αὐτῆς τῆς μουσικῆς παίρνει ὁ Μ. Θεοδωράκης καὶ τὰ ντύνει μὲ μουσικὸ μανδύα πού, ἔτσι ἐπειδὴ τὸ θέλουμε, λέγεται προοδευτικός. Παίρνοντας τὸ δικαίωμα ἀπ' τὴν πολιτική του τοποθέτηση καὶ ὄχι φυσικὰ ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Καὶ ἔτσι, μέσα ἀπ' τὸ φολκλόρ, τὸ ρεμπέτικο τραγοῦδι γίνεται τουριστικὸ καὶ καταναλωτικὸ προϊὸν καὶ οἱ ρεμπετοφέρνουσες συνθέσεις τοῦ Μ. Θεοδωράκη «προοδευτικὴ μουσικὴ διαπαιδαγώγησης».

Ὁ Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ ἔχει πιὰ καθιερωθεῖ σὰν μουσικὸ προοδευτικὸ κατεστημένο καὶ πλασάρει μιὰ ἰδεολογία ποὺ ἀπ' τὴν ἴδια της τὴν φύση εἶναι ψεύτικη μιὰ καὶ δίνει στὶς μᾶζες αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ καθησυχάσουν καὶ τὶς καναλιζάρει (ἢ προσπαθεῖ νὰ τὸ κάνη) πουλώντας τους κάτι, ποὺ εἶναι ἀπὸ παλιὰ δικό της, σὰν καινούργιο. Μετὰ γράφει τὸ «Ἄξιον ἐστί», τὸ μοναδικὸ ἴσως ἀξιόλογο ἔργο του, γιατὶ δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις ἐκλαϊκισμοῦ καὶ γιατὶ πατώντας γερὰ πάνω σ' ἕνα γερὸ ποίημα μπαίνει γιὰ πρώτη καὶ μοναδικὴ φορὰ στὰ πλατιὰ πλαίσια Τέχνης - Ἀλλοτρίωσης καὶ ξεφεύγει ἀπ' τὸ στενὸ καθοδηγητικὸ πνεῦμα. Συγχρόνως αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ἀκολουθεῖ ἀλλὰ συμβαδίζει μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ποὺ εἶναι πιὸ ἀπαιτητικό.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ὕστερα τὰ γεγονότα ἐξελίσσονται τόσο γρήγορα ποὺ ἡ «μουσικὴ καθοδήγηση» τοῦ Μ. Θεοδωράκη, βρίσκεται στὸ δυσάρεστο σημεῖο ὄχι μονάχα νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὰ ἀκολουθήση, ἀλλὰ νὰ δείχνη πλέον καὶ τὴν καθοδηγητικὴ της στειρότητα. Ἀκολουθοῦν χαρακτηριστικὰ τὸ «Ματχάουζεν» καὶ ἡ «Ρωμιοσύνη», δυὸ βιαστικὲς ἐπαναφορὲς στὸ ἡρωϊκὸ καὶ πολύπαθο παρελθόν, ποὺ ἔχουν ὅμως τὴν ψευδαίσθηση καὶ τὴν ἀπαίτηση νὰ ἐκφράσουν τὶς ἡρωϊκὲς ἀπαιτήσεις κείνης τῆς στιγμῆς. Ἔχει ἀρχίσει ὁ ραγδαῖος κατήφορος, ὅπου τὸ ἰδεολογικὸ ὑπόβαθρο τοῦ Μ. Θεοδωράκη (τίποτα δὲν εἶναι ξεκρέμαστο στὴν ζωή), μπλεγμένο καὶ μὲ τὸν καθοδηγητικό του «ρόλο», δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν πλέον νὰ αἰσθανθῆ τὴν πραγματικότητα καὶ δένεται πεισματικὰ πάνω σ' αὐτὰ ποὺ «ξέρει» μὴν μπορώντας πλέον νὰ δῆ οὔτε τὸ παραμικρὸ ἔξω ἀπ' τὸ δικό του ὀπτικὸ πεδίο, ἔξω ἀπ' τὴν «ἰδεολογία» ποὺ ἔχει καλουπώσει μέσα στὸ κεφάλι του. Ἂν ὁ κόσμος κατάλαβε τὴν πλαστὴ πραγματικότητα μέσ' τὴν ὁποία ζοῦσε (καὶ εἶναι φυσικὸ γιατὶ οἱ λαοὶ καταλαβαίνουνε πάντα αὐθόρμητα τὴν διαλεχτική τους σχέση μὲ τὴν Ἱστορία), δὲν τὴν κατάλαβε ἡ πνευματικο -

(Συνέχεια στὴν 6η σελ.)

Η ΜΑΜΗ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

- Διεύθυνση Ἀλληλογραφίας:

**J. F. G.
2 HAMBURG 13
POSTFACH 132121
DEUTSCHLAND**

- Γιὰ συνδρομὲς καὶ οἰκονομικὲς ἐνισχύσεις στέλνετε ΕΠΙΤΑΓΕΣ στὸν παρακάτω λογαριασμό :

EPANASTATIKES EKDOSIS,
BARCLAYS BANK,
35, NOTTING HILL GATE,
LONDON, W.11,
ENGLAND.

Ἡ δῆθεν ἐπιστολὴ Γάτου καὶ τὰ νιαουρίσματα τῆς «Ἐλεύθ. Ἑλλάδας»

ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ φύλλο τῆς «Ἐλεύθερης Ἑλλάδας» πρὶν ἀπὸ τὶς καλοκαιρινὲς διακοπές της (ἀριθ. 39 τῆς 5.8.71) δημοσιεύεται μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Γιώργου Γάτου, ποὺ «κατακεραυνώνει» «κάποια Μαμὴ» — ὅπως λέει — γιατὶ δημοσίευσε μιὰ ἐπιστολὴ προερχόμενη δῆθεν ἀπ' αὐτὸν καὶ μὲ περιεχόμενο ἐνάντια στὴν «Ἐλ. Ἑλλάδα» καὶ τὸ «Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ». Διαρρηγνύοντας ἐν ὀργῇ τὰ ἱμάτιά του ὁ κ. Γάτος δίνει τὴν εὐκαιρία στὴν «Ε.Ε.» νὰ χαρακτηρίσει τὶς Ἐπαναστατικὲς Σοσιαλιστικὲς Ὁμάδες σὰν «συκοφάντες, παλιάνθρωπους, πολιτικὰ ἀνήθικους, χαφιέδες καὶ προβοκάτορες» κ.λ.π.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ βέβαια εἶναι ὅτι ἡ ἐπιστολή, ποὺ προκάλεσε ὅλη αὐτὴ τὴν... ἱερὴ ἀγανάκτηση δημοσιεύτηκε, ὄχι στὴ «Μαμή», ἀλλὰ στὸ ἔντυπο, ποὺ ἐκδίδει ἡ πενταμελὴς ὁμάδα τῶν «Λέϊμπορ Κομμίτυς», ποὺ διαγράφτηκε ἀπὸ τὶς Ε.Σ.Ο. (βλέπε ΜΑΜΗ ἀριθ. 10 τῆς 1.7.71 καὶ 11 τῆς 1.8.71) καὶ ἡ «Ε.Ε.» τὸ ΞΕΡΕΙ ΚΑΛΑ ΑΥΤΟ. Δὲν ὑπῆρχε, ἄλλωστε, περίπτωση σύγχυσης γιατὶ στὸ ἴδιο φύλλο, ποὺ ἡ «πεντάδα» τῶν Λ.Κ. δημοσίευσε τὴν «πλαστὴ» ἐπιστολὴ τοῦ κ. Γάτου, ὑπῆρχε σὲ περίοπτη θέση — σὰν κύριο ἄρθρο — ἕνα ἀλλοπρόσαλλο ὑβρεολόγιο ἐνάντια στὴ «Μαμὴ» καὶ τὶς ΕΣΟ.

✣

ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ κατὰ μέρος τὶς ἁπλὰ βρώμικες πλευρὲς αὐτῆς τῆς ἱστορίας (ποιὸς λόγου χάρη, ἔστειλε τὴν «πλαστὴ» ἐπιστολὴ τοῦ κ. Γάτου, ποὺ ἡ «πεντάδα» ἐν τῇ ἀφελείᾳ της δημοσίευσε, προμηθεύοντας ἔτσι τὴν «Ε.Ε.» μὲ τὴν τόσο βολικὴ εὐκαιρία νὰ «κατακεραυνώσει» τὶς ΕΣΟ;), ἄς σταθοῦμε μόνο στὸ πῶς ἡ «Ε.Ε.» ἀντιμετωπίζει τὸ θέμα τῆς κριτικῆς.

Ἡ «Μαμὴ» κυκλοφορεῖ ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνο περίπου, καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἔχει κριτικάρει μὲ συνέπεια τὴν καταστροφικὴ πολιτικὴ καὶ τῶν δύο ΚΚΕ μέσα στὸ κίνημα.

Στὴν κριτικὴ αὐτή, ὅπως καὶ κάθε κριτικὴ ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἀριστερά, ἡ «Ε.Ε.» προτιμάει νὰ μὴ δίνει ἀπάντηση. Ὄχι βέβαια γιατὶ δὲν ΘΕΛΕΙ νὰ ἀπαντήσει — τὸ γεγονὸς ὅτι βούτηξε μὲ δυὸ χέρια τὴν «εὐκαιρία», ποὺ τῆς δόθηκε νὰ περιλούσει μὲ βρισιὲς τὶς ΕΣΟ δείχνει πὼς δὲν εἶναι καθόλου «ἀδιάφορη» ὅπως πάει νὰ παραστήσει — ἀλλὰ γιατὶ δὲν ΜΠΟΡΕΙ: στὸ ρόλο τοῦ νεροκουβαλητῆ τῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ παίζει μὲ πίστη καὶ συνέπεια ἡ παραδοσιακὴ «ἀριστερά», δὲν ὑπάρχουν περιθώρια οὔτε γιὰ κριτικὸ διάλογο μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ ἀριστερά. Ἡ μόνη συνεπὴς ἀντίδραση, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχει — συνεπὴς μὲ τὴν ρεφορμιστικὴ ἰδεολογία της — εἶναι οἱ ἄναρθρες κραυγὲς τρομοκρατημένης ἀστῆς κυρίας: «ἀλῆτες», «παλιάνθρωποι»...

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ τοῦ ἴδιου νομίσματος εἶναι ἡ γραφικὴ δουλικότητα μὲ τὴν ὁποία ἡ «Ε.Ε.» ἀφιερώνει σελίδες ἐπὶ σελίδων γιὰ τὶς ἀπολογίες τῆς «ἡγεσίας» πρὸς τὸν παραμικρὸ κριτικὸ θόρυβο ἀπὸ τὰ δεξιά. Τότε, ὄχι μόνο προσφέρονται ἐξηγήσεις καὶ διευκρινήσεις ἀλλὰ γίνεται καὶ κάθε προσπάθεια ἐξωραϊσμοῦ τῶν συνομιλητῶν — βλέπε περίπτωση Ὀπρόπουλου, ποὺ ἡ δήλωσή του ὅτι πολεμάει τόσο τὸν κόκκινο ὅσο καὶ τὸ μαῦρο φασισμὸ ἀποκρύφτηκε γιὰ νὰ μὴ διαταράξει τὴν ἀγαστὴ «πλατειὰ» συνεργασία.

Ε.Σ.Ο.

ΕΝΑΣ ΚΑΥΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 2η σελ.)

λιάρικο», ὁ ἄλλος, ὁ Μαγκάκης, ἄς ποῦμε, τσέπωσε πάλι δεκάδες χιλιάρικα, ἄν καὶ λιγότερα ἀπὸ ἄλλες φορὲς (ἔχουν νὰ τὸ λένε: οἱ «Κολιγιαννικοὶ» κατηγορ ύμενοι εἶναι θησαυρός) ἡ δημοκρατία ἔκαμε κι ἄλλες δρασκελιές.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ Τ' ἀσφαλιστικό. Πολύστηλα στὸν τύπο, ἀπειλοῦν οἱ χουντοϋπουργοί, ἀνταπειλοῦν «εὐπειθέστατα» οἱ διορισμένοι συνδικαλιστοπατέρες, ἡ ἀναταραχὴ εἶναι σίγουρη — ἀλλὰ πῶς θὰ ξεσπάσει; Θἄχουμε κι ἀπεργίες, προβλέπει ὁ αἰσιόδοξος. Κανεὶς δὲν τὸν πιστεύει, «ποιὸς θὰ τὶς κάνει, ρέ;», ἡ χούντα φρόντισε νὰ διαιρέσει τοὺς ἀσφαλισμένους, τὰ σωματεῖα ἐλέγχονται γερά, ἔμεινε μόνο ὁ δημόσιος βερμπαλισμὸς — μπᾶς καὶ μᾶς ποῦν ὅτι δὲν ἔχουμε κι ἐλευθερία. Ἐνδιαφέρον, ὡστόσο, ἔχουν οἱ συζητήσεις. Κυρίαρχη ἄποψη ὅτι ἡ ἑνοποίηση τῶν ταμείων εἶναι κάτι σὰν ἐσωτερικὸ δάνειο γιὰ τὴ χούντα — στὰ χέρια της θἄναι τ' ἀποθεματικὰ τοῦ ΙΚΑ. Μερικοὶ προχωροῦν περισσότερο, βλέπουν τὴ χούντα νὰ βαδίζει μὲ προοπτική, νὰ βάζει, λέει, τὰ θεμέλια κάποιου «κράτους προνοίας», ὄχι γιατὶ τάχα ἔγινε φιλεργατική, ἀλλὰ σὰ δοκιμασμένη ἀσφαλιστικὴ δικλεῖδα στὸ σύστημα, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε παλιρροϊκοὺς κραδασμοὺς κι ἀλυσιδωτὲς συνέπειες σὲ μιὰ ἐνδεχόμενη οἰκονομικὴ κρίση. Ἡ ἑνοποίηση, λένε αὐτοί, μαζὶ μὲ τὴν ἀσφάλιση τῶν ἀγροτῶν εἶναι βήματα γιὰ πληρέστερη κοινωνικὴ ἀσφάλιση. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι αὐτὲς οἱ συζητήσεις εἶναι τόσο πιὸ προχωρημένες, ὅσο λιγότερο μετέχουν ἐργάτες καὶ ὑπάλληλοι, θιγόμενοι ἄμεσα ἀπ' τὸ χουντικὸ μέτρο, ποὺ ὑποτίθεται πὼς βρίσκονται στὰ πρόθυρα κινητοποίησης.

ΤΑΥΤΑ, ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ἀγαπητοί. Μὴ τὰ παίρνετε ὅλα «τοῖς μετρητοῖς». Ἀνήκω στὴν «μεγάλη οἰκογένεια», ποὺ λένε, τῆς Ἀθήνας, τοὺς «ἐντὸς τῶν τειχῶν», ὅπου ξενυχτᾶμε ἀκόμη πολύ, γκρινιάζουμε ὅλο καὶ περισσότερο, κριτικάρουμε μὲ πάθος, ἀλληλοπηδιόμαστε ἀπελπισμένα, χαρτοπαίζουμε καὶ πίνουμε, τὰ ξέρουμε ὅλα καὶ δὲν κάνουμε τίποτα, γινόμαστε ὅλο καὶ πιὸ «ρεαλιστές», διαβάζουμε βιβλία τῆς μόδας, Μαρκοῦζε, Τσὲ (τὸν ἔφαγε κι αὐτὸν τὸ Κολωνάκι) κι «Ἀπόρρητα τοῦ Πενταγώνου», ἀφηνόμαστε ὅλο καὶ περισσότερο σὲ τούτη τὴν ἀρρώστεια ποὔφτασε ὥσαμε τὸ μεδοῦλι. Οὔτε κἂν ἕνα μπάνιο στὴ θάλασσα νὰ δροσιστοῦμε, μεροκάματο στοιχίζει κι αὐτὸ (50ρικο ἡ εἴσοδος στὸν «Ἀστέρα» Βουλιαγμένης) ἀναζητοῦμε λίγη δροσιὰ στό... ραδιόφωνο, νά το τὸ καινούργιο τραγουδάκι «τὴν ἐπάτησες, ρὲ μεῖδι, κρῖμα ποὖσαι ἀπ' τὸ Μενίδι» καὶ τἄλλο «Ἄλλο Τζώρτζινα» γαλλιστί, ποὺ σημαίνει κυρὰ —Γιώργαινα, ἀκοῦμε σὲ ραδιοφωνικὴ διασκευὴ ἱστορικὲς σελίδες, λ.χ. τὸν «λοχαγὸ» (!) Ξενοφῶντα νὰ κάνει Ἐθνικὴ Ἠθικὴ Διαπαιδαγώγηση στοὺς «μυρίους», κατεβάζουμε ἰδέες γιὰ «μπίζνες» καὶ τὰ τέτοια..

Οἱ ἄλλοι, οἱ «ἐκτὸς τῶν τειχῶν», ἴσως εἶναι ὑγιέστεροι, σὲ μᾶς εἶναι ἀπρόσιτοι, μπορεῖ καὶ νὰ τοὺς μεταδώσουμε τὸ μικρόβιο, κάντε σεῖς μιὰ προσπάθεια — ἀξίζει τὸν κόπο...

ΑΡΗΣ ΛΑΝΙΤΗΣ
ΑΘΗΝΑ, 22 Αὐγούστου

ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ: θῦμα τῆς ἐπίθεσης στὴν παραδοσιακὴ βιομηχανία

Κάθε προσπάθεια τῆς χούντας νὰ ἐξωραΐσει τὰ δῆθεν προγράμματά της γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη τῆς χώρας δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκρύψει τὸν πραγματικὸ προσανατολισμὸ τῆς οἰκονομικῆς της πολιτικῆς. Ὄντας ὄργανο τῶν συνυφασμένων συμφερόντων τοῦ ντόπιου καὶ ξένου μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου δημιουργεῖ ὄχι μόνον τὶς προϋποθέσεις γιὰ νέες ληστρικὲς ἐπενδύσεις στὴν Ἑλλάδα, μὰ δίνει καὶ τὴ χαριστικὴ βολὴ στὶς παραδοσιακὲς βιομηχανικὲς μονάδες τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας, ποὺ ὑποτίθεται, πὼς ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε τὸ καμάρι τῆς ἑλληνικῆς ἀστικῆς τάξης. Παράλληλα μὲ τὴ μαζικὴ πτώχευση τοῦ κεφαλαίου ἄρχισαν νὰ βάζουν «λουκέτο» καὶ μιὰ σειρὰ παραδοσιακὲς βιομηχανικὲς μονάδες, ὅπως ἡ καπνοβιομηχανία Ματσάγγου στὸ Βόλο. Ἤδη ἀπὸ τὸ 1955, δηλαδὴ στὴν περίοδο τῆς μαζικῆς εἰσβολῆς τοῦ ἀμερικάνικου καὶ δυτικοευρωπαϊκοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου στὴν Ἑλλάδα, πῆρε ἡ καπνοβιομηχανία Ματσάγγου τὸν κατήφορο ἀφοῦ τὰ ἀμερικανικὰ καπνὰ «Βιρτζίνια» κατακτοῦσαν τὶς εὐρωπαϊκὲς ἀγορὲς περιορίζοντας τὶς ἐξαγωγές ἑλληνικῶν καπνῶν στὸ ἐλάχιστο. Ὅλα τὰ γιατροσόφια τῶν ἀστικῶν κυβερνήσεων ἀπὸ τότε, νὰ διατηρήσουν τὴ βιομηχανία Ματσάγγου στὴ ζωή, βγῆκαν ἄχρηστα. Τὴν τελευταία προσπάθεια «διάσωσης» ἀνέλαβε ἀπὸ τὸ 1964 ἡ «Τράπεζα Βιομηχανικῆς Ἀναπτύξεως» (ΕΤΒΑ). Μὲ τὴν ἄνοδο τῆς χούντας στὴν ἐξουσία ἐπιταχύνθηκε ἡ χρεωκοπία καὶ ἔτσι ἔφτασε ἡ ἐπιχείρηση τὸ 1970 νὰ παρουσιάσει ζημία 15.000.000 δραχμῶν. Μὲ βάση τὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα τὸ κλείσιμο τῆς καπνοβιομηχανίας Ματσάγγου σημαίνει ἀνεργία γιὰ 1.000 περίπου ἐργάτες ποὺ ἀπασχολοῦσε ἡ ἐπιχείρηση. Εἶναι φανερό, πὼς παρὰ τὶς ἀνησυχίες ποὺ διατύπωσαν «οἱ ἐκπρόσωποι τῶν παραγωγικῶν τάξεων» τῆς περιοχῆς Βόλου - Μαγνησίας ἡ χούντα δὲν πολυσκοτίζεται, μιὰ καὶ βασικός της στόχος εἶναι ἡ ἀναδιάρθρωση τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας στὰ πλαίσια μιᾶς δῆθεν ἐκβιομηχάνισης προσαρμοσμένης πλήρως στὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τοῦ μεγαλοαστικοῦ καὶ ξένου μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου στὴν Ἑλλάδα.

Μ. Ρ.

ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΠΕΙΝΑΣ ΓΙΑ 300.000 ΕΡΓΑΤΕΣ

ΑΘΗΝΑΙ, Σεπτέμβρης

Πάνω ἀπὸ δυὸ χρόνια (συγκεκριμένα: ἀπὸ τὴν 1—5—1969) παραμένουν καθηλωμένοι οἱ μισθοὶ καὶ τὰ μεροκάματα 300.000 περίπου ἀνειδίκευτων ἐργατῶν, ποὺ δὲν καλύπτονται ἀπὸ κλαδικὲς συλλογικὲς συμβάσεις.

Τὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτὸ στοιχεῖο, ποὺ δείχνει καθαρὰ τὴ «φιλεργατικὴ» πολιτικὴ τῆς χούντας, περιέχεται σὲ ἀναλυτικὸ ὑπόμνημα τῆς χουντοδιορισμένης διοίκησης τῆς ΓΣΕΕ, ποὺ ζητάει αὔξηση τῶν κατώτατων ὁρίων στοὺς μισθοὺς καὶ τὰ μεροκάματα τῶν ἀνειδίκευτων ἐργατῶν κατὰ 27% σημερινὰ ἐπίπεδα: 103,50 δρχ. γιὰ τοὺς ἄνδρες, καὶ 86,30 δρχ. γιὰ τὶς γυναῖκες, μεῖον τὶς διάφορες κρατήσεις, ἐνῶ σύμφωνα μὲ στοιχεῖα τοῦ ΙΚΑ τὰ μεροκάματα ποσοστῶν 10% τῶν ἐργατῶν εἶναι ἀκόμη χαμηλότερα).

Ἡ εὐθεία ἐπίθεση στὸ ἐργατικὸ εἰσόδημα, ποὺ ὑποδηλώνει τὸ δίχρονο «πάγωμα» τοῦ μεροκάματον πείνας, γίνεται φανερότερη ἂν ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ἡ ἄνοδος τοῦ τιμάριθμου καὶ οἱ αὐξήσεις στὰ ἀσφάλιστρα καὶ τὴν ἔμμεση φορολογία στὸ ἴδιο διάστημα. Ὅπως τονίζεται χαρακτηριστικὰ στὸ ἴδιο ὑπόμνημα, τὰ σημερινὰ μεροκάματα δὲν καλύπτουν «οὔτε τὰς βασικὰς ἀνάγκας μιᾶς ὀλιγομελοῦς ἐργατικῆς οἰκογενείας».

Ἄλλο τόσο, ἀποκαλύπτεται ἡ στατιστικὴ ἀλχημεία τῶν κομπασμῶν τῆς χούντας γιὰ αὔξηση τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος — καὶ τοῦ «κατὰ κεφαλὴν» κατὰ 8%! — τὸν περασμένο χρόνο.

Ο ΜΙΚΗΣ ΕΙΝΑΙ... ΣΥΝΕΠΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 5η σελ.)

Ἂν ὁ κόσμος κατάλαβε τὴν πλαστὴ πραγματικότητα μέσ' τὴν ὁποία ζοῦσε (καὶ εἶναι φυσικὸ γιατὶ οἱ λαοὶ καταλαβαίνουνε πάντα αὐθόρμητα τὴν διαλεχτική τους σχέση μὲ τὴν ἱστορία), δὲν τὴν κατάλαβε ἡ πνευματικο - ἰδεολογική του καθοδήγηση, γιατὶ ὅταν ἔχει ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὶς μάζες ποὺ εἶναι «ἐν δυνάμει» ἐπαναστατικὲς καὶ προσπαθεῖς νὰ τοὺς εἰσαγάγῃς τὴν «ἐπανάσταση», ἔχεις ἀλλοτροιωθεῖ τόσο πολὺ ποὺ οὐσιαστικὰ πλέον εἶσαι καρκίνωμα στὸν κορμὸ τῆς οὐσιαστικῆς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς καὶ ἐπικίνδυνος κιόλας γιατὶ τὸ παλιὸ προοδευτικὸ προσωπεῖο ποὺ φόραγες σὲ βοηθάει ἀκόμα νὰ ξεγελᾶς καὶ νὰ πουλᾶς ψεύτικη ἰδεολογία, ἔστω καὶ ἀσυνείδητα.

ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΩ, ὁ Μ. Θεοδωράκης εἶναι ἕνα πολὺ χρήσιμο παράδειγμα, μελετώντας σήμερα τὴν μουσική του — κάτω ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητας ποὺ ζοῦμε — βλέπουμε δλη τὴν πνευματικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ἀλλοτροίωση μέσ' τὴν ὁποία ζήσαμε. Βλέπουμε λίγο - πολύ, πὼς πουλιοῦνται οἱ ἰδεολογίες καὶ πὼς καθοδηγοῦνται μέσα στὶς κοινωνίες ποὺ τὰ ἰσοπεδώνουν ὅλα, ὅταν δὲν εἶσαι ἐπαναστάτης. Καὶ βγάζουμε τὰ συμπεράσματά μας. Θὰ ἤθελα μονάχα νὰ σημειώσω δυὸ συνθέτες, τὸν Λ. Καραλὴ καὶ τὸν Δ. Σαββόπουλο, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη μου ἔχουν ἀξία αὐτὴν τὴν στιγμήν, πρῶτον γιὰ τὸ πῶς ἐκφράζονται μουσικὰ καὶ δεύτερον γιὰ τὴν θέση ποὺ παίρνουν μέσα στὴν κοινωνία.

Ο ΠΡΩΤΟΣ μὲ τὴν τέχνη του ἀνέτρεψε τὴν κατεστημένη τέχνη, συνθέτοντας ἀπέδειξε τὴν ψευτιὰ τῆς τέχνης, μέχρι ἕνα σημεῖο. Ἡ θέση ποὺ παίρνει εἶναι ψυχρὰ ρεαλιστικὴ καὶ δὲν προσπαθεῖ οὔτε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ γοῦστα τοῦ κοινοῦ οὔτε νὰ τὸ καθοδηγήσῃ. Τὸ σημαντικὸ εἶναι κι αὐτὸς νὰ συνεχίσῃ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν κι ἄλλοι. Ὁ δεύτερος, μὲ τὶς μεταδικτατορικές του συνθέσεις, ἔβγαλε τὴν Ἑλληνικὴ μουσικὴ ἀπ' τὴν μιζέρια καὶ τὸν γλυκανάλατο ρομαντισμὸ ποὺ εἶχε μέχρι σήμερα σέ μεγάλο βαθμό. Κοροϊδεύει, βρίζει, δημιουργεῖ σουρεαλιστικὰ μέσα στὴν σουρεαλιστικὴ πραγματικότητα ποὺ ζοῦμε, καὶ κυρίως εἶναι σωστὰ Ἑλληνικὸς καὶ πηγαῖος, χωρὶς καμμιὰ ἀπαίτηση κι αὐτός, καθοδηγητή.

ΧΑΡΗΣ ΒΑΡΝΑΣ

Ἄμστερνταμ, 6)8)71

ΝΕΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΞΕΣΗΚΩΜΑ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

Αὐξάνονται τ' ἀσφάλιστρα καὶ μειώνονται οἱ παροχὲς

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ μεγαλύτερα μεταχουντικὰ ξεσηκώματα τῶν ἐργαζομένων ἔχει προκαλέσει ἡ προσπάθεια τῆς χούντας νὰ ἑνοποιήσει τὰ κλαδικὰ ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα μὲ τὸ ΙΚΑ. Οἱ ὅροι κάτω ἀπ' τοὺς ὁποίους προτείνεται ἡ ἑνοποίηση ἐξανεμίζουν ὅλα ὅσα οἱ ἐργαζόμενοι ἔχουν ἐξασφαλίσει, πληρώνοντάς τα πανάκριβα ἐπὶ τόσα χρόνια. Σύμφωνα μὲ τὸ χουντικὸ προσχέδιο οἱ εἰσφορὲς ἀνεβαίνουν, οἱ συντάξεις μειώνονται, τὰ συντάξιμα χρόνια αὐξάνονται καὶ ἡ ὑγειονομικὴ περίθαλψη χειροτερεύει.

Μὲ τὴν ἀπροκάλυπτη ἐπιθετικότητα τῶν μέτρων τῆς χούντας ξεσκεπάζεται ὁ μύθος περὶ συμμετοχῆς τοῦ κράτους καὶ τῶν ἐργοδοτῶν στὴν ἀσφάλιση τῶν ἐργαζομένων.

★

ΟΛΟΚΛΗΡΗ ἡ λειτουργία τῆς κοινωνικῆς ἀσφάλισης στὸ καπιταλιστικὸ σύστημα στηρίζεται στὴν ἀνάγκη ἐξασφάλισης χρήσιμης ἐργατικῆς δύναμης.

Ἡ «εἰσφορὰ» τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τὸ μέρος τῶν μισθῶν ποὺ ἀπομυζᾶ τὸ κράτος — εἴτε κατ' εὐθεῖαν (εἰσφορὰ ἐργαζομένων) εἴτε μὲ τὴν ἔμμεση φορολογία (κοινωνικὴ εἰσφροὰ) εἶναι ὑπολογισμένα νὰ ἐξασφαλίζουν ἕνα μίνιμουμ περίθαλψης γιὰ ὅσους δουλεύουν (ὑγεία, βοηθήματα) καὶ γιὰ ὅσους τὸ σύστημα δὲν μπορεῖ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ πιὰ (συντάξεις). Μὲ τὰ μέτρα της ἡ χούντα ἔρχεται νὰ συμπιέσει αὐτὸ τὸ μίνιμουμ σὲ ἀπάνθρωπα ἐπίπεδα καὶ παράλληλα νὰ ἁρπάξει ἕνα ἀκόμα μεγαλύτερο κομμάτι τῶν μισθῶν.

★

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ βλέπουν ὄχι μόνο τὸν μισθό τους νὰ ἐξονεμίζεται μὲ τὴν συνεχῆ αὔξηση τοῦ πληθωρισμοῦ καὶ τῶν φόρων ἀλλὰ κι' αὐτὰ ποὺ μέχρι τώρα εἶχαν πληρώσει πολὺ ἀκριβά, νὰ χάνονται. Ἡ χούντα δὲ ἀποκτάει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν ἔλεγχο ὅλων τῶν ἐσόδων τοῦ προτεινόμενου ὀργανισμοῦ ποὺ θὰ μπορέσει νὰ τὰ διαθέσει γιὰ νὰ συντηρεῖ τὸν καταπιεστικὸ οἰκονομικό, πολιτικὸ καὶ ἰδεολογικὸ μηχανισμό της.

Ἡ αὐθόρμητη κινητοποίηση ποὺ σταμάτησε τὴν πρώτη ἀπόπειρα ἐπιβολῆς τοῦ «προσχέδιου» εἶναι βέβαιο ὅτι δὲν ἀρκεῖ γιὰ τὴν ὁριστικὴ ματαίωση του. Ἤδη ὁ νέος χουντοϋπουργὸς Μπερνάρης δήλωσε ὅτι ἑτοιμάζει νέο σχέδιο, ποὺ θὰ προσπαθεῖ νὰ περάσει τὰ ἴδια μέτρα, ἐξασφαλίζοντας αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἀνοιχτὴ συνεργασία τοῦ διορισμένου συνδικαλισμοῦ (ἐπιτροπὴ ἐπεξεργασίας τοῦ σχεδίου μὲ συμμετοχὴ «ἐκπροσώπων» τῶν ἀσφαλισμένων κλπ.).

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν προοπτικὴ ἡ ἀνεξάρτητη ὀργάνωση τοῦ ἀγώνα τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ματαιωθοῦν τὰ χουντικὰ σχέδια.

Ν. Κ.

ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΤΗ ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΑΜΒΟΥΡΓΟ, Σεπτέμβρης. — Τὴν Παρασκευὴ 3.9.71 ἡ γερμανικὴ συνοριακὴ ἀστυνομία συνέλαβε στὸ ἐξπρὲς Κοπενγχάγης — Ἁμβούργου δύο Ἕλληνες μὲ τὴ κατηγορία τῆς παράνομης μεταφορᾶς ὅπλων καὶ ἐκκρηκτικοῦ ὑλικοῦ. Ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε 4 πιστόλια, ἕνα αὐτόματο, σφαῖρες καὶ 12,5 κιλὰ δυναμίτη στὴν τουαλέττα τοῦ βαγονιοῦ ποὺ ταξίδευαν οἱ δυὸ συμπατριῶτες. Στὴ διάρκεια τῶν ἀνακρίσεων ἀπὸ μέρους τῆς γερμανικῆς ἀστυνομίας τοῦ Λιούμπεκ ὁμολόγησε ὁ ἡλικίας τριανταπέντε ἐτῶν Ἕλληνας ἐργάτης ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη τὴ συμμετοχή του στὴν παράνομη μεταφορὰ τοῦ ὑλικοῦ καθὼς καὶ τὴν ἰδιότητά του σὰν μέλος ἀντιστασιακῆς ὀργάνωσης. Ὁ ἄλλος ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ ὁποιαδήποτε σχέση του μὲ τὴ μεταφορὰ τοῦ ὑλικοῦ καὶ λόγω μὴ συμπλήρωσης τῶν ἐπιβαρυντικῶν στοιχείων ἀφέθηκε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ ἐλεύθερος. Ὁ Ἕλληνας ἐργάτης πρόκειται νὰ προσαχθεῖ σὲ δίκη μαζὶ μὲ ἄλλον Ἕλληνα φοιτητὴ ποὺ συνελήφθη στὴ Μπόν.

«Ἀριστερὸς τυχοδιωκτισμὸς» οἱ ἀπεργίες στὴν Ἰταλία!

Ὁ ἀρθρογράφος τῆς πολωνικῆς ἐφημερίδας «Στάνταρτ Μλόντουχ» Ἄνταμ Στρούγκ κατεχόμενος ἀπὸ ἀνησυχία μήπως καταρεύσει τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα τῆς Ἰταλίας, ἔκανε δριμύτατη κριτικὴ στὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς Ἰαλίας κατηγορώντας την γιὰ «ἀριστερὸ τυχοδιωκτισμό», γιατὶ μὲ τὶς συνεχεῖς της ἀπεργίες ὁδηγεῖ τὴν ἰταλικὴ οἰκονομία στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Πολωνοῦ «μαρξιστῆ» Στρούγκ πρέπει νὰ σταματήσουν ἐπιτέλους οἱ Ἰταλοὶ ἐργάτες τὶς διαρκεῖς γενικὲς ἀπεργίες. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτὸ ἔδοσε ὁ πολὺς Στρούγκ καὶ ἕνα «μαρξιστικὸ» μάθημα στοὺς Ἰταλοὺς ἐργάτες. Ἡ γενικὴ ἀπεργία ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν γνώμη του μόνον σὲ δυὸ περιπτώσεις. Λίγο πρὶν τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἢ σὲ περίπτωση φασιστικοῦ κινδύνου. Φυσικὰ δὲν μᾶς ξαφνιάζουν οἱ ἀπόψεις τοῦ Πολωνοῦ γραφειοκράτη γιατὶ ἡ ἀνάμνηση τῆς κτηνώδικης βίας μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετώπισε τὸ πολωνικὸ ρεβιζιονιστικὸ κατεστημένο τὶς ἀπεργίες τῶν Πολωνῶν ἐργατῶν τῆς Γκντίνια παραμένει νωπὴ στὴ μνήμη μας. Ξέρουν πολὺ καλὰ οἱ ἐγκάθετοι τῆς πολωνικῆς γραφειοκρατίας, πὼς ἡ ἄνοδος τοῦ ταξικοῦ ἀγώνα τῆς ἐργατικῆς τάξης τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν θὰ σημάνει παράλληλα μὲ τὴν κατάργηση τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος καὶ τὸ τέλος τῆς δικιᾶς τους παρασιτικῆς ὕπαρξης. Γιαυτὸ καὶ βιάζονται νὰ ἀντιτάξουν στὴ διεθνὴ προλεταριακὴ ἑνότητα τῆς ἐργατικῆς τάξης τὴ δικιά τους ἀνίερη συμμαχία μὲ τοὺς καπιταλιστές.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τὰ πέντε διαγραφέντα ἀπὸ τὶς ΕΣΟ μέλη τῶν «Λέϊμπορ Κομμίτυς», στὴν προσπάθειά τους νὰ δημιουργήσουν τὴν ἐντύπωση ὅτι τοὺς ἀκολουθοῦν μέλη τῶν ΕΣΟ στὴ Δ. Γερμανία, ἐξέδωσαν ἐφημερίδα μὲ τὸν τίτλο «ΜΑΜΗ», ποὺ ἤδη, μετὰ ἀπὸ δύο φύλλα, ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν. Οἰκειοποιήθηκαν ἐπίσης αὐθαίρετα τὴ διεύθυνση καὶ τὸ λογαριασμὸ Τραπέζης στὴ Γερμανία τῆς ἐφημερίδας μας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι:

- Οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῶν ΕΣΟ στὴ Γερμανία τοὺς ἀκολουθεῖ.
- Ἡ θυρίδα 52)1428, στὸ Ντύσσελντορφ καὶ ὁ λογαριασμὸς Νο 163879 στὸ Ἔσσεν ἐξακολουθοῦν νὰ ἀνήκουν στὶς ΕΣΟ, ἀλλὰ προσωρινὰ ἀργοῦν.

Ε.Σ.Ο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- ΠΟΛΙΤΙΚΗ, περιοδικὴ ἔκδοση τῆς «Νέας Ἀριστερᾶς» (τεῦχος 5). Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: «Εἰσαγωγὴ σὲ τέσσερα ἐρωτήματα», ἐνδιαφέρον ἄρθρο τοῦ Κ. Πετρόπουλου, συνέντευξη μὲ τὸν ἡγέτη τοῦ Παλαιστινέζικου Λαϊκοῦ Δημ. Μετώπου Χαουβατμέ, ἀπόσπασμα μελέτης τοῦ Ν. Σβορώνου γιὰ τὴν οἰκονομικὴ δραστηριότητα τῶν Ἑλλήνων στὰ Βαλκάνια τὸν 18ο αἰώνα, «Σημειώσεις πάνω στὸν Ἀναρχισμό» τοῦ Νόαμ Τσόμσκυ. Δημοσιεύονται ἐπίσης ἡ διακήρυξη τοῦ ΕΚΚΕ, πρκήρυξη τῆς «20ῆς Ὀκτωβρίου», οἱ ὀργανωτικὲς ἀρχὲς τῆς «Ἐργατικῆς Ἐξουσίας», ἔξη πολιτικὰ ποιήματα τοῦ Μ. Κατσαροῦ κ.ἄ.
- ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ μακροσκελὴς καὶ σὲ καλὴ ἔκδοση τοῦ Γραφείου τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ (Ἐσωτερικοῦ) μὲ τίτλο: «Κανένας συμβιβασμὸς μὲ τὴ χούντα. Παλλαϊκὴ ἐνεργητικὴ ἀντίσταση κατὰ τῆς δικτατορίας».
- ΤΑ ΑΛΛΑ ΝΕΑ, περιοδικὸ τῆς κίνησης «ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ» (ἀριθ. φύλλου 6) μὲ πολλὲς ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα ὕλη.
- ΤΟ ΨΑΡΟΝΤΟΥΦΕΚΟ, ἀντιστασιακὴ νουβέλα τοῦ Βασίλη Βασιλικοῦ (ἐκδόσεις 8½).
- ΛΑΪΚΗ ΦΩΝΗ, ἔκδοση «Ἑλλήνων Μαρξιστῶν - Λενινιστῶν στὸ ἐξωτερικὸ» (φύλ. 4). Ἀνάμεσα σ' ἄλλα, περιέχει ἄρθρο μὲ τίτλο «Γιὰ τὸ ρόλο τῶν ὑπερεπαναστατῶν διανοουμένων» ὅπου ἀναφέρεται στὶς ΕΣΟ, στὸ ΕΚΚΕ, τὴ «20 Ὀκτωβρίου» κ.ἄ. σὰν κινήσεις μικραστῶν ...χασισοποτῶν ἐπηρεασμένων ἀπὸ τὸ Μαρκοῦζε κλπ. κλπ.
- ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ (φύλ. 5—6) πληθωρικὴ πολυγραφημένη ἔκδοση τοῦ Μ. Μαρκάκη (τοῦ ἑλληνικοῦ τμήματος τῆς 4ης Διεθνοῦς, ὅπως λέει). Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄρθρα, σχόλια κλπ. ἀναφέρονται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα στὶς ΕΣΟ, τὴ «Μαμὴ» καὶ τὰ «Λέϊμπορ Κομμίτυς». Ἐπίσης, κείμενα γιὰ τὴν Κόμμουνα, τὴν Κόκκινη Πρωτομαγιά, τὸ Μεταβατικὸ Πρόγραμμα κ.ἄ.
- «ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ τῶν πολιτικῶν συζητήσεων ΕΚΚΕ — ΣΔΕ» (ἔκδοση ΕΚΚΕ).